

Warszawa, dnia 16.11. 2021 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.24

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, ze zm.), dalej Kpa, w związku z art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 247, ze zm.), dalej ustawa ooś, po rozpatrzeniu odwołania [REDAKTURA] i [REDAKTURA] z dnia 24 stycznia 2021 r., [REDAKTURA] z dnia 24 stycznia 2021 r., [REDAKTURA] z dnia 24 stycznia 2021 r., [REDAKTURA] z dnia 24 stycznia 2021 r., [REDAKTURA] z dnia 24 stycznia 2021 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.40, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na *budowie trasy tramwajowej wraz z uspokojeniem ruchu samochodowego w ul. Ratajczaka w Poznaniu*, według wariantu I,

1. uchylam pkt I.2.3 ww. decyzji w brzmieniu:

„Zaplecze budowy z miejscem postoju pojazdów i maszyn zorganizować na utwardzonym podłożu.”

i w tym zakresie orzekam:

„Miejsca postoju maszyn i urządzeń budowlanych, stwarzających zagrożenie zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego substancjami ropopochodnymi, uszczelnić poprzez zastosowanie np. geomembrany oraz wyposażyć w maty sorpcyjne oraz sorbenty i inne środki techniczne na potrzeby prowadzenia ewentualnych działań ratowniczych.”;

2. uchylam pkt I.2.8 ww. decyzji w brzmieniu:

„Zaplecze sanitarne budowy wyposażyć w przenośne toalety, a ścieki bytowe gromadzić w szczelnych zbiornikach bezodpływowych; opróżnianie i wywóz prowadzić przez uprawnione podmioty.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

3. uchylam pkt I.2.14 ww. decyzji w brzmieniu:

„Wszelkie prace budowlane związane ze znaczną emisją hałasu, w szczególności mogącą powodować przekroczenie akustycznych standardów środowiska, wykonywać wyłącznie w porze dnia, tj. w godzinach od 6.00 do 22.00.”

i w tym zakresie orzekam:

„Prace budowlane z wykorzystaniem sprzętu ciężkiego (np. samochody samowyładowcze, frezarki, walce, ubijaki, zagęszczarki itp.), prowadzić od poniedziałku do piątku w godzinach od 6⁰⁰ do 22⁰⁰, przy czym zabrania się prowadzenia tych prac w dni ustawowo wolne od pracy.”;

4. uchylam pkt I.2.21 ww. decyzji w brzmieniu:

„Wykonać nasadzenia zastępcze rodzimymi gatunkami drzew liściastych w liczbie, co najmniej równej liczbie drzew przeznaczonych do wycinki. W przypadku usuwania drzew o obwodach powyżej 100 cm zwiększyć stosunek liczby drzew nasadzonych do liczby drzew wycinanych do 2:1, a obwodach powyżej 200 cm, do 3:1.”

i w tym zakresie orzekam:

„Wykonać nasadzenia zastępcze rodzimymi gatunkami drzew liściastych w liczbie co najmniej równej liczbie drzew przeznaczonych do wycinki. Wśród nasadzeń należy bezwzględnie unikać drzew alergizujących, tj. leszczyny, olchy, topoli, brzozy i jesionu. W przypadku usuwania drzew o obwodach powyżej 100 cm zwiększyć stosunek liczby drzew nasadzonych do liczby drzew wycinanych do 2:1, a drzew o obwodach powyżej 200 cm do 3:1.”;

5. uchylam pkt I.2.22 ww. decyzji w brzmieniu:

„Do nasadzeń zastosować prawidłowo wyprodukowany materiał szkółkarski drzew: właściwie uformowanych, o wyprowadzonej koronie i prostym pniu oraz proporcjonalnej bryle korzeniowej. Nasadzenia pielęgnować i regularnie podlewać przez okres min. 3 lat.”

i w tym zakresie orzekam:

„Do nasadzeń zastosować prawidłowo wyprodukowany materiał szkółkarski drzew: właściwie uformowanych, o wyprowadzonej koronie i prostym pniu oraz proporcjonalnej bryle korzeniowej.

Prowadzić monitoring udatności i trwałości nasadzeń zastępczych drzew i krzewów, w okresie 3 lat od ich posadzenia – w 1, 2 i 3 roku. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów, nasadzenia należy uzupełniać w stosunku 1:1. Nasadzenia należy uzupełnić najpóźniej w następnym roku kalendarzowym. Termin sadzenia drzew zostanie określony przez nadzór przyrodniczy odpowiedzialny za monitoring, który uwzględni rodzaj zastosowanych sadzonek (z zakrytym bądź odkrytym systemem korzeniowym), gatunki drzew i uwarunkowania meteorologiczne.”;

6. uchylam pkt I.2.23 ww. decyzji w:

„Na etapie eksploatacji przedsięwzięcia regularnie czyścić układy kanalizacji deszczowej z osadów oraz substancji ropopochodnych.”

i w tym zakresie orzekam:

„Po oddaniu inwestycji do eksploatacji minimum raz do roku, tj. w okresie od 1 lutego do końca marca, należy przeprowadzić czyszczenie kanalizacji deszczowej. W przypadku stwierdzenia braku ich przepustowości należy niezwłocznie dokonać odpowiednich napraw w celu przywrócenia ich właściwej sprawności.”;

7. uchylam pkt I.3.3 ww. decyzji w brzmieniu:

„w dokumentacji projektowej uwzględnić rozwiązania wprowadzające Strefę Tempo 30 na ul. Ratajczaka, na północ od ul. Niezłomnych.”

i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

8. uchylam pkt II ww. decyzji w brzmieniu:

„Nakładam następujące obowiązki dotyczące zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Obowiązek zapobiegania i ograniczania oddziaływania zrealizować przez zastosowanie rozwiązań chroniących środowisko wymienionych w pkt. I.2 i I.3 niniejszej decyzji.”

i w tym zakresie orzekam:

„Nakładam następujące obowiązki w zakresie zapobiegania, ograniczenia oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:

- a) obowiązek zapobiegania i ograniczania oddziaływania zrealizować przez zastosowanie rozwiązań chroniących środowisko wymienionych w pkt. I.2 i I.3 niniejszej decyzji,
- b) w fazie budowy, a także rok po oddaniu inwestycji do eksploatacji prowadzić pomiary emisji drgań i wibracji. Punkty pomiarowe zlokalizować wzdłuż projektowanego odcinka trasy tramwajowej na ul. Ratajczaka w wytypowanych miejscach w zależności od istniejącego zagospodarowania terenu. Częstotliwość pomiarów w punktach obserwacji powinna być nie mniejsza niż jeden raz dziennie. Wyniki monitoringu miesięcznie (nie później niż 7 dni od zakończenia danego cyklu) przedstawiać Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Poznaniu.”;

9. w pozostałym zakresie utrzymuję ww. decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu, dalej RDOŚ w Poznaniu, działając na podstawie wniosku Prezydenta Miasta Poznania z dnia 17 lipca 2018 r., znak sprawy: KPRM-III.042.2.3.2018, działającego przez pełnomocnika – Grzegorza Kamińskiego, decyzją z dnia 23 grudnia 2020 r. określił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia, o którym mowa w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia.

Z uwagi na liczbę stron biorących udział w prowadzonym przez RDOŚ w Poznaniu postępowaniu, w niniejszej sprawie zastosowanie miał art. 74 ust. 3 ustawy ooś, w myśl którego jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się art. 49 Kpa, a zatem, poza inwestorem, pozostałym stronom postępowania doręczenie zaskarżonej decyzji nastąpiło poprzez publiczne obwieszczenie. Mając powyższe na uwadze, RDOŚ w Poznaniu zawiadomieniem z dnia 28 grudnia 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.47, poinformował strony postępowania o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Zawiadomienie, o którym mowa powyżej, zostało zamieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu w terminie od 29 grudnia 2020 r. do 12 stycznia 2021 r.

Decyzja z dnia 23 grudnia 2020 r. została skutecznie doręczona stronom postępowania w trybie art. 49 Kpa w dniu 12 stycznia 2021 r. W związku z powyższym, ostatnim dniem do złożenia odwołania był 26 stycznia 2021 r.

Od decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, za pośrednictwem organu I instancji wnieśli:

- [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] pismem z dnia 24 stycznia 2021 r. (dostarczonym osobiście do siedziby Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu w dniu

25 stycznia 2021 r.), posiadający przymiot stron postępowania z uwagi na dysponowanie prawem własności do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 87) oraz do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 34-35);

- [REDAKT] pismem z dnia 24 stycznia 2021 r. (dostarczonym osobiście do siedziby Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu w dniu 25 stycznia 2021 r.), posiadająca przymiot strony postępowania z uwagi na dysponowanie prawem własności do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 88) oraz do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 35);
- [REDAKT] pismem z dnia 24 stycznia 2021 r. (dostarczonym osobiście do siedziby Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu w dniu 25 stycznia 2021 r.), posiadająca przymiot strony postępowania z uwagi na dysponowanie prawem własności do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], [REDAKT], [REDAKT] i [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 30-32);
- [REDAKT] pismem z dnia 24 stycznia 2021 r. (data nadania w placówce wyznaczonego operatora pocztowego: 25 stycznia 2021 r.), posiadająca przymiot strony postępowania z uwagi na dysponowanie prawem własności do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 38);
- [REDAKT] pismem z dnia 24 stycznia 2021 r. (dostarczonym osobiście do siedziby Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu w dniu 25 stycznia 2021 r.), posiadająca przymiot strony postępowania z uwagi na dysponowanie prawem własności do nieruchomości o nr ewid. [REDAKT], obręb 0051, Wilda (na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 51).

Odwołanie złożyła także [REDAKT] pismem z dnia 24 stycznia 2021 r. (dostarczonym osobiście do siedziby Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Poznaniu w dniu 25 stycznia 2021 r.). W toku postępowania wyjaśniającego organ odwoławczy ustalił, że ww. osoba nie posiada przymiotu stron postępowania. Wobec powyższego GDOŚ decyzją z dnia 25 października 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.20, umorzył postępowanie odwoławcze wobec [REDAKT]. Organ odwoławczy nie odniósł się zatem w niniejszej decyzji do podniesionych przez nią zarzutów.

Zgodnie z art. 129 § 2 Kpa środki zaskarżenia zostały złożone w ustawowym terminie 14 dni.

Działając na podstawie art. 133 Kpa, RDOŚ w Poznaniu pismem z dnia 3 lutego 2021 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.51, przekazał odwołania do GDOŚ.

Odwołujący zarzucili decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. naruszenie art. 6 Kpa, art. 7 Kpa, art. 8 Kpa, art. 9 Kpa, art. 11 Kpa, art. 77 Kpa, art. 62 ust. 1 pkt 1-2 ustawy ooś oraz art. 66 ust. 1 ustawy ooś.

Nadto odwołujący się podnieśli następujące kwestie:

1. RDOŚ w Poznaniu nie wziął pod uwagę, iż wzdłuż całej projektowanej inwestycji znajduje się zwarta zabudowa mieszkaniowa, tj. kamienice o sześciu kondygnacjach nadziemnych, które zostały wykonane w różnych technologiach, z różnych materiałów budowlanych mają różne posadowienie oraz wyposażone są w instalacje wewnętrzne, w tym w szczególności instalacje gazowe o różnym stanie technicznym;
2. wydanie zaskarżonej decyzji nie zostało poprzedzone indywidualną oceną oddziaływania na każdą z tych kamienic i szczegółową analizą środowiskową. Podkreślono przy tym, że realizacja planowanej inwestycji spowoduje katastrofę dla naszych zabytków, ponieważ nie ma gotowych ekspertyz dotyczących wpływu tych prac na budowle, w tym stare kamienice, bibliotekę Raczyńskich;
3. organ I instancji nie uwzględnił zasad doświadczenia życiowego, zgodnie z którymi przedmiotowa inwestycja, zarówno na etapie budowy jak i użytkowania, będzie negatywnie oddziaływać na środowisko, ludzi, dobra materialne oraz zabytki;
4. RDOŚ w Poznaniu nie dysponował dowodami pozwalającymi na ocenę zakresu oddziaływania inwestycji. Jak wyjaśniają strony, dopiero po zgromadzeniu takiego materiału dowodowego możliwe jest określenie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację inwestycji. RDOŚ w Poznaniu wydał zaskarżone rozstrzygnięcie wyłącznie na podstawie informacji pochodzących od inwestora, których nie poddał samodzielnej należytej weryfikacji;
5. organ I instancji nie zgromadził dowodów, które przedstawiałyby lokalizację oraz aktualny stan techniczny budynków mieszkalnych znajdujących się w zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji. W związku z tym, przedłożony przez inwestora raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dalej raport ooś, nie spełnia wymogów, o których mowa w ustawie ooś;
6. RDOŚ w Poznaniu nie uwzględnił faktu, iż zgodnie z uchwałą Nr XXXIII/549/VIII/2020 Rady Miasta Poznania z dnia 14 lipca 2020 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „W rejonie Pasażu Apollo” w Poznaniu (Dz. Urz. Wielk. z 2020 r., poz. 5998), dalej mpzp, obszar wzdłuż ul. Ratajczaka na odcinku Św. Marcina do ul. Ogrodowej, znajdujący się po wschodniej stronie ul. Ratajczaka, bezpośrednio przylegający do projektowanej inwestycji został określony jako „obszar zagrożony masowymi ruchami ziemi”. Zdaniem stron, powyższa okoliczność uzasadnia konieczność przeprowadzenia wnikliwej analizy wpływu planowanej inwestycji na dobra wymienione w art. 62 ust. 1 ustawy ooś;
7. RDOŚ w Poznaniu, pomimo licznych uwag i wniosków stron złożonych w ramach postępowania pierwszoinstancyjnego, wydał zaskarżoną decyzję. Jak wskazują odwołujący się organ I instancji uznał słuszność ich żądań, bowiem wezwał inwestora do odniesienia się do nich i złożenia wyjaśnień i uzupełnień raportu ooś. W odpowiedzi inwestor jednak ograniczył się do zaprezentowania własnych twierdzeń niepopartych jakimikolwiek dowodami;

8. udzielone przez wnioskodawcę wyjaśnienia przy piśmie z dnia 5 czerwca 2020 r. w żaden sposób nie mogą być uznane za uzupełnienie raportu ooś, bowiem są bardzo ogólne i w zasadniczej części odsyłają do informacji zawartych w złożonej już wcześniej dokumentacji sprawy. Załączone do ww. pisma uzupełnienie raportu ooś nie zostało ponadto podpisane *przez jakąkolwiek osobę*;
9. zebrany w sprawie materiał dowodowy w żaden sposób nie pozwala na uznanie, iż raport ooś spełnia podstawowe wymogi ustawy ooś, *warunkujące możliwość wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach*;
10. RDOŚ w Poznaniu nie uwzględnił wniosków o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych;
11. pismo inwestora z dnia 7 września 2020 r., do którego załączono korespondencję pomiędzy Miejskim Konserwatorem Zabytków, dalej MKZ, a firmą *Safage* oraz MKZ a firmą *Safage* oraz inwestorem, wykazało sprzeczność w kontekście stanowisk archeologicznych. W piśmie MKZ z dnia 11 grudnia 2019 r., znak: MKZ-IX.4125.3.204.2019, wymienia się stanowiska archeologiczne AZP 52-27 stan. 49 oraz 113, z kolei w piśmie MKZ z dnia 12 czerwca 2020 r., znak: MKZ-IX.4125.3.92.2020, wskazano, że w rejonie planowanej inwestycji nie występują znane dotychczas stanowiska archeologiczne. Wobec powyższych rozbieżności, zdaniem stron, zaskarżona decyzja nie spełnia wymagań dotyczących ustalenia wpływu inwestycji na dobra kultury;
12. zdaniem odwołujących się argumentacja zawarta w rozstrzygnięciu organu I instancji oraz pismach inwestora, z której wynika, że przedmiotowa inwestycja ma wpłynąć w znaczący sposób na usprawnienie komunikacji publicznej na terenie Miasta Poznania, jest niezasadna. Z treści pism składanych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wynika bowiem, że *w niedalekiej odległości od projektowanej trasy tramwajowej w ul. Ratajczaka, w zasadzie równolegle przebiega istniejące torowisko w ul. Towarowej. Torowisko w ul. Towarowej zlokalizowane jest w odległości 500 metrów od proponowanej przez inwestora nowej inwestycji tramwajowej w ul. Ratajczaka*;
13. RDOŚ w Poznaniu nie ocenił zasadności zadania inwestycyjnego pod względem środowiskowym, jak również nie określił racjonalności realizacji przedsięwzięcia;
14. organ I instancji w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko pominął istotną okoliczność, iż *cel jaki ma być osiągnięty przy realizacji nowego torowiska w ul. Ratajczaka, tj. usprawnienie komunikacji publicznej, może zostać osiągnięty poprzez modernizację istniejącego już torowiska w ul. Towarowej*. W tym zakresie strony podkreśliły, że:
 - a) istniejące torowisko w ul. Towarowej zlokalizowane jest w większej odległości od zabudowy mieszkalnej niż projektowana inwestycja w ul. Ratajczaka, *nie będzie się zatem wiązać z szeregiem negatywnych oddziaływań na środowisko, ludzi, budynki czy zabytki*,
 - b) istniejące torowisko w ul. Towarowej zlokalizowane jest w sąsiedztwie parku, zabudowy usługowej. Jedynie przy samym skrzyżowaniu ul. Towarowej z ul. Matyi znajdują się nowe budynki mieszkalne,
 - c) modernizacja istniejącego torowiska w ul. Towarowej nie będzie wymagać wycinki drzew i krzewów. Z kolei inwestycja w ul. Ratajczaka powodować będzie konieczność usunięcia

wieloletnich wysokich drzew, które stanowią ostoje ptaków oraz są *naturalnym rezerwuarem wody*,

- d) modernizacja istniejącego torowiska w ul. Towarowej *znacznie ograniczy możliwość wystąpienia przyszłych wypadków drogowych czy katastrof*. Torowisko to jest zlokalizowane w większej odległości od budynków mieszkalnych, chodników niż planowana inwestycja w ul. Ratajczaka. Istniejące torowisko w ul. Towarowej nie krzyżuje się z tak dużą ilością ulic poprzecznych w stosunku do planowanego torowiska w ul. Ratajczaka,
 - e) modernizacja istniejącego torowiska w ul. Towarowej pozwoli na znaczne ograniczenie kosztów inwestycji oraz ograniczenie zużycia zasobów naturalnych, które byłyby potrzebne do budowy nowego torowiska w ul. Ratajczaka,
 - f) strony nie zgadzają się ze stanowiskiem inwestora, iż realizacja przedmiotowej inwestycji uzasadniona jest pozyskaniem na ten cel środków z Unii Europejskiej;
15. RDOŚ w Poznaniu nie wziął pod uwagę, iż *ten sam cel co budowa nowego, dwutorowego, torowiska tramwajowego w ul. Ratajczaka można osiągnąć poprzez wprowadzenie w ul. Ratajczaka, komunikacji autobusowej przy użyciu autobusów elektrycznych*. Przyjęcie powyższego założenia skutkowałoby osiągnięciem zakładanego przez inwestora celu, przy ograniczeniu do minimum wszystkich negatywnych oddziaływań, które powodować będą zarówno budowa, jak i późniejsze użytkowanie projektowanej inwestycji;
 16. wadliwie przeprowadzono *konsultacje*, podczas których inwestor przedstawił projekt przedsięwzięcia, którego nie popierają mieszkańcy miasta Poznania,
 17. wykonanie analizy porealizacyjnej jest *nieporozumieniem*, ponieważ ul. Ratajczaka jest wąska i nie ma możliwości lokalizacji na niej ekranów akustycznych. W ramach realizacji inwestycji planuje się częściową wycinkę istniejącego zadrzewienia, a więc likwidację *skromnego ekranu akustycznego*;
 18. RDOŚ w Poznaniu nie przeanalizował także kwestii stałego odwadniania torowiska. W tym zakresie strona podkreśliła, że w ramach postępowania pierwszoinstancyjnego nie sprawdzono posadowienia fundamentów kamienic;
 19. słupy niezbędne dla obsługi projektowanego torowiska uszkodzą elewacje budynków, a także wpłyną negatywnie na wizerunek ul. Ratajczaka;
 20. zdaniem strony RDOŚ w Poznaniu nie wziął pod uwagę schronów łączących zamek z dworcem kolejowym. Zdaniem strony *może właśnie z tego powodu nikt nie planował budowy torowiska w ulicy Ratajczaka*;
 21. w związku z eksploatacją przedmiotowego przedsięwzięcia mieszkańcy ul. Ratajczaka i jej przyległych ulic (Św. Marcina, Taczaka, Ogrodowa, Powstańców Wielkopolskich) narażeni będą na *dodatkowy hałas*. W tym zakresie strona wskazała, że *nie ma cichych pojazdów szynowych, z uwagi na tarcie stalowego koła o szynę oraz stukot w miejscach dylatacji, a hałas przejeżdżającego wzmaga się podczas hamowania oraz skrętu pojazdu*;
 22. realizacja przedmiotowej inwestycji skutkować będzie naruszeniem i ograniczeniem praw osobistych mieszkańców. Zdaniem odwołującej się zmuszanie osób do korzystania z transportu publicznego stwarza liczne niedogodności w korzystaniu z własnych samochodów. *Likwidowanie pasów przejazdu dla samochodów, stawianie słupków blokujących*

parkowanie, utrudnienia w dojeździe do posesji, brak możliwości zatrzymywania się pod własnym domem, świadczy o nieprzeprowadzeniu rzetelnej analizy w zakresie możliwości funkcjonowania mieszkańców przy ul. Ratajczaka.

Odwołujący się wnieśli o uchylenie w całości decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. i wydanie decyzji odmawiającej ustalenia środowiskowych warunków dla przedmiotowego przedsięwzięcia lub o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Strony ponadto wniosły o przeprowadzenie analizy wariantów alternatywnych dla wariantu wskazanego przez inwestora, tj.:

- rezygnacji z budowy linii tramwajowej w ul. Ratajczaka i zastąpienie jej modernizacją torowiska w ul. Towarowej,
- rezygnacji z budowy linii tramwajowej w ul. Ratajczaka i wprowadzenie transportu publicznego w ciągu tej ulicy autobusami elektrycznymi,
- przeanalizowanie remontu torowiska w ulicy Składowej w pierwszej kolejności.

Po przeanalizowaniu akt sprawy ustalono i zważono, co następuje.

W toku postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ w Poznaniu, opierając się na materiałach dołączonych przez inwestora do wniosku oraz opiniach organów współdziałających – Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Poznaniu oraz Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu, rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych.

Organ I instancji dokonał także weryfikacji raportu oos z marca 2019 r. wraz z jego uzupełnieniami z czerwca 2019 r., sierpnia 2019 r. oraz z grudnia 2019 r. Zdaniem RDOŚ w Poznaniu przedmiotowa dokumentacja spełniała wymogi wskazane w art. 66 ustawy oos, w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie środowiskowych uwarunkowań jego realizacji.

Organ I instancji, obwieszczeniem z dnia 18 lutego 2020 r., znak: WOOŚ-II.420.219.2018.ZP.22, podał do publicznej wiadomości informację, że w terminie od 25 lutego 2020 r. do 25 marca 2020 r. każdy zainteresowany mógł zapoznać się z dokumentacją sprawy, a także złożyć uwagi i wnioski. W ramach udziału społeczeństwa do RDOŚ w Poznaniu wpłynęło 27 wniosków tożsamej treści, pochodzących zarówno od stron postępowania, jak i od podmiotów nieposiadających interesu prawnego w przedmiotowej sprawie. Zgłoszone uwagi i wnioski (o których mowa również przy zarzucie nr 7) były w przeważającej części tożsame z kwestiami podnoszonymi we wniesionych odwołaniach, a dodatkowo dotyczyły:

- konieczności uzupełnienia raportu oos o liczne informacje m.in. określenie wpływu inwestycji na płynność ruchu samochodowego, oddziaływania na pola elektromagnetyczne związane z prądem elektrycznym z trakcji tramwajowej, analizę wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof budowlanych *wynikających z zdarzeń z udziałem tramwajów*, określenie ilości powstałych w trakcie realizacji inwestycji odpadów i emisji oraz zapotrzebowania na energię elektryczną i jej zużycie, a także o analizę możliwych konfliktów społecznych związanych z planowanym przedsięwzięciem poprzez przeprowadzenie ankiety wśród osób mieszkających w obszarze oddziaływania inwestycji,

- kwestii powiązania przedmiotowej inwestycji z innymi przedsięwzięciami realizowanymi lub zrealizowanymi w sąsiedztwie, w tym w szczególności *budowy centrum biurowego na terenie dawnego dworca PKS w Poznaniu, budowy wieżowców „Silver Tower” (pomiędzy budynkiem hotelu Novotel a wieżowcem Andersja), funkcjonującym kompleksem biurowym Andersja, Hotelem Novotel oraz Centrum Handlu i Sztuki Stary Browar,*
- kosztów realizacji inwestycji.

W trakcie prowadzonego przez RDOŚ w Poznaniu postępowania w innym niż wyznaczony przez organ I instancji terminie przypadającym na okres między od 25 lutego 2020 r. do 25 marca 2020 r. wpłynęło także 9 wniosków pochodzących od stron postępowania. W pismach tych podniesiono kwestie tożsame z przedstawionymi w ramach udziału społeczeństwa oraz we wniesionych odwołaniach, a ponadto:

- wnioskowano o wydanie decyzji odmawiającej zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia,
- wskazano, że inwestycja nie będzie zgodna z zasadą zrównoważonego rozwoju,
- podkreślono, że realizacja inwestycji, w tym wykonanie głębokich wykopów, ich odwadnianie i zagęszczanie gruntów grozi katastrofą budowlaną,
- zawnioskowano o wydłużenie terminu z 7 do 30 dni do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań; zdaniem strony wyznaczony przez RDOŚ w Poznaniu termin 7 dni, nie spełnia wymogów określonych w art. 7, art. 8, art. 9 oraz 10 Kpa,
- podkreślono, że do pisma inwestora z dnia 5 czerwca 2020 r. nie załączono dokumentu pełnomocnictwa do reprezentowania Grzegorza Kamińskiego przez Katarzynę Parysek – Kasprzyk,
wskazano, że w raporcie ooś nie przedstawiono uzgodnień i ustaleń z konserwatorem zabytków.

Mając na uwadze, wyrażoną w art. 15 Kpa, zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, którego istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego, wnikliwie zbadał poprawność postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji.

GDOŚ dokonał także ponownej weryfikacji raportu ooś z marca 2019 r. wraz z jego uzupełnieniami z czerwca 2019 r., sierpnia 2019 r. oraz z grudnia 2019 r., a także uzupełnień przedłożonych na etapie postępowania odwoławczego (z sierpnia 2021 r. oraz z września 2021 r.). Przedmiotowa dokumentacja spełnia wymogi wskazane w art. 66 ustawy ooś, w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko oraz określenie środowiskowych uwarunkowań jego realizacji.

Jak już wskazano we wcześniejszej części niniejszej decyzji, GDOŚ umorzył postępowanie odwoławcze wobec [REDAKTOWANE]. Jednakże [REDAKTOWANE] (posiadający interes prawny w niniejszej sprawie z uwagi na dysponowanie prawem własności do nieruchomości o nr ewid. [REDAKTOWANE], obręb 0051, Wilda, na podstawie uproszonego wypisu z rejestru gruntów z dnia 5 sierpnia 2021 r., nr sprawy: ZG-OUO.41020.1.7462.2021, str. 88) przy piśmie z dnia 25 marca 2021 r. przedstawił dla [REDAKTOWANE] *upoważnienie do podejmowania decyzji w*

sprawie budowy drogi tramwajowej na ul. Ratajczaka. Z uwagi na fakt, że z ww. pisma nie wynikało w sposób jednoznaczny, że [REDAKTOR] jest upoważniona do działania w imieniu strony w przedmiotowym postępowaniu, tj. w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia polegającego na *budowie trasy tramwajowej wraz z uspokojeniem ruchu samochodowego w ul. Ratajczaka w Poznaniu*, według wariantu I, GDOŚ pismem z dnia 5 października 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.19, wezwał [REDAKTOR] o przedłożenie stosownego pełnomocnictwa. Powyższe wezwanie pozostało jednak bez odpowiedzi, co w następstwie skutkowało pozostawieniem bez rozpoznania pisma z dnia 24 stycznia 2021 r. w zakresie żądania pochodzącego od [REDAKTOR].

GDOŚ potraktował zatem pismo [REDAKTOR] z dnia 25 marca 2021 r. jako pismo pochodzące od strony postępowania, które zostało włączone do materiału dowodowego sprawy.

Zawiadomieniami z dnia 20 września 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.16 oraz znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.17, GDOŚ na podstawie art. 10 Kpa poinformował strony postępowania o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

W piśmie z dnia 27 października 2021 r. [REDAKTOR] i [REDAKTOR] wskazali, że zajmą stosowne stanowisko wobec nowych dowodów zgromadzonych w ramach postępowania odwoławczego do dnia 8 listopada 2021 r., a nieuwzględnienie ich prośby będzie skutkowało naruszeniem art. 7 Kpa, art. 8 Kpa i art. 10 Kpa. GDOŚ nie może zgodzić się z tym stwierdzeniem. W ww. zawiadomieniach z dnia 20 września 2021 r. jednoznacznie wskazano, że decyzja kończąca postępowanie zostanie wydana nie wcześniej niż w terminie 7 dni od dnia doręczenia stronom zawiadomienia. Kierując się poglądami doktryny i orzecznictwa należy wskazać, że termin 7 dni uprawniający do odniesienia do zebranego w sprawie materiału dowodowego był wystraszający dla zapewnienia czynnego udziału stron w postępowaniu. Co więcej, przedłożone do pisma z dnia 27 października 2021 r. zdjęcia drzew przeznaczonych do wycinki nie wpływają na uprawnienia stron w tym zakresie. Wobec zaplanowanych przez inwestora działań na etapie realizacji inwestycji zostaną bowiem podjęte stosowne środki minimalizujące i kompensujące, określone zarówno w decyzji RDOŚ w Poznaniu z dnia 23 grudnia 2020 r., jak i niniejszej decyzji GDOŚ.

Z kolei pismem z dnia 8 listopada 2021 r. [REDAKTOR] i [REDAKTOR] podnieśli tożsame kwestie do wyartykułowanych we wcześniejszych pismach, a ponadto wskazali, że:

- w związku z przedłożeniem na postępowaniu drugoinstancyjnym nowych dokumentów, winna zostać przeprowadzona procedura zapewniająca udział społeczeństwa w przedmiotowym postępowaniu,
- istnieje konieczność powołania niezależnego biegłego z uwagi na charakter przedłożonego nowego, obszernego materiału dowodowego,
- dopiero w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021 r. przedstawiono długość przedsięwzięcia w zakresie rozbudowy dróg publicznych, a to z kolei wskazuje, że przedsięwzięcie nie polega jedynie na budowie linii tramwajowej,
- z przedstawionych nowych informacji wynika, że realizacja potrwa 22 miesiące, lecz nie wyjaśnia ile będą trwały roboty przygotowawcze, ile roboty ziemne, drogowe itd.,

- z przedstawionych materiałów nie wynika, aby drzewa przeznaczone do przesadzenia, miały być faktycznie zlokalizowane w innym obszarze inwestycji,
- stanowiska archeologiczne powinny być *przebadane przed rozpoczęciem robót*,
- dopiero na etapie postępowania odwoławczego jednoznacznie wskazano, że w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia planuje się przebudowę sieci ciepłowniczej.

Przedmiotowe przedsięwzięcie polegać będzie na budowie torowiska tramwajowego w Poznaniu w ciągu ul. Ratajczaka wraz z węzłem rozjazdowym na skrzyżowaniu ul. 27 Grudnia i ul. Ratajczaka. Dalej trasa poprowadzona będzie do węzła rozjazdowego przy ul. Św. Marcina/ul. Ratajczaka i poprzez ul. Niezłomnych do skrzyżowania ul. Matyi/Wierzbęcice/Królowej Jadwigi/al. Niepodległości, na którym planowany jest węzeł rozjazdowy. W ramach planowanej inwestycji zakłada się również wymianę i przebudowę torowiska w obrębie skrzyżowania ul. Św. Marcin/ul. Ratajczaka wraz z budową rozjazdu w kierunku Ratajczaka oraz fragmentów odcinków w ul. Matyi i Królowej Jadwigi i Wierzbęcice. Torowisko w ul. Ratajczaka na odcinku od węzła rozjazdowego ul. 27 Grudnia/ul. Ratajczaka do ul. Św. Marcina przewidziano jako jednotorowe, a dalej od węzła ul. Św. Marcina/ul. Ratajczaka jako dwutorowe, które do ul. Taczaka jest wspólne z jezdnią. Szacowana długość budowanego torowiska w ramach przedmiotowego opracowania wynosi około 2040 metrów toru pojedynczego [mtp].

Oprócz nowej trasy tramwajowej planowana inwestycja obejmuje również przebudowę istniejących oraz budowę nowych przystanków, budowę koniecznego uzbrojenia podziemnego wraz z likwidacją kolizji oraz odpowiednio przebudowę lub rozbudowę pasa drogowego ul. Ratajczaka i Niezłomnych wraz z obszarem skrzyżowań z ul. Św. Marcin, Taczaka, Ogrodowa, Kościuszki, ul. Matyi / ul. Królowej Jadwigi / ul. Wierzbęcice / al. Niepodległości.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2016 r. poz. 71), przedmiotowe przedsięwzięcie kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 61 (*linie tramwajowe, koleje napowietrzne lub podziemne, w tym metro, kolejki linowe lub linie szczególnego charakteru, wraz z towarzyszącą im infrastruktura, używane głównie do przewozu pasażerów*), pkt 60 (*drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 oraz obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg oraz obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody*) w związku z § 3 ust. 2 pkt 2 (*polegające na rozbudowie, przebudowie lub montażu realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia wymienionego w ust. 1, z wyłączeniem przypadków, w których ulegająca zmianie lub powstająca w wyniku rozbudowy, przebudowy lub montażu część realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia nie osiąga progów określonych w ust. 1, o ile progi te zostały określone*) oraz pkt 34 (*instalacje do przesyłu pary wodnej lub ciepłej wody, z wyłączeniem osiedlowych sieci ciepłowniczych i przyłączy do budynków*).

Kwalifikacja w oparciu o ww. akt wykonawczy wynika zaś z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), zgodnie z którym *do przedsięwzięć, w przypadku których przed dniem wejścia*

w życie rozporządzenia wszczęto i nie zakończono przynajmniej jednego z postępowań w sprawie decyzji (...), stosuje się przepisy dotychczasowe. Nadto wskazać należy, że na podstawie załącznika graficznego nr 3 Plan zagospodarowania terenu do raportu ooś organ II instancji ustalił, iż projektowane torowiska tramwajowe są elementem ulicy i jako takie podlega regulacjom ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470, ze zm.), dalej ustawa drogowa.

Organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanej inwestycji był, zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. 1 ustawy ooś, RDOŚ w Poznaniu (*przedsięwzięcie, o których mowa w pkt 4, dla których wnioskodawcą jest jednostka samorządu terytorialnego, dla której organem wykonawczym jest organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot od niej zależny w rozumieniu art. 24m ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, 1579 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 730 i 935)*). Jak wynika natomiast z art. 127 § 2 Kpa oraz art. 127 ust. 3 ustawy ooś, organem właściwym do rozpatrzenia odwołań od decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. jest GDOŚ. Podkreślić trzeba, że zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1712) *do spraw wszczętych na podstawie ustaw zmienianych w art. 1 oraz w art. 3 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe*. Zatem w przedmiotowej sprawie nie doszło do zmiany właściwości organu rozstrzygającego w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań.

U podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia, musi leżeć założenie, że z punktu widzenia ochrony środowiska inwestycja objęta wnioskiem jest dopuszczalna (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt: II OSK 1438/18). *Organ właściwy do wydania tej decyzji winien przeprowadzić postępowanie przewidziane przepisami powołanej ustawy i jest zobligowany wydać tę decyzję, jeżeli inwestor spełni wymagania określone przepisami ustawy* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 18 października 2017 r., sygn. akt: II SA/Rz 861/17). Zatem odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań w kształcie określonym we wniosku może nastąpić jedynie w ściśle określonych przypadkach wskazanych w ustawie ooś. Przesłanki te stanowią:

- niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego lub naruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 i 3 ustawy ooś);
- brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie, który był poddany ocenie oddziaływania na środowisko, niż wariant proponowany przez wnioskodawcę, jeżeli w stosunku do proponowanego zaistniały przesłanki odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia (art. 81 ust. 1 ustawy ooś);

- wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, ze zm.) (art. 81 ust. 2 ustawy ooś);
- wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2020 r. poz. 310, ze zm.), dalej ustawa Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 ww. ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy ooś w zw. z art. 545 ust. 1a ustawy Prawo wodne).

Powyższe potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2016 r. (sygn. akt: IV SA/Wa 726/16), gdzie wskazano, że *decyzja o uwarunkowaniach środowiskowych ma charakter związany tzn. organ właściwy do wydania decyzji nie ma swobody działania, a katalog podstaw wydania decyzji negatywnych ma charakter zamknięty.*

GDOŚ wskazuje, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś, *właściwy organ wydaje decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. **Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej (...).*** Planowane przedsięwzięcie polegać będzie na budowie torowiska tramwajowego w ciągu ul. Ratajczaka wraz z węzłem rozjazdowym ul. 27 Grudnia / ul. Ratajczaka. Dalej trasa poprowadzona jest do węzła rozjazdowego ul. Św. Marcina / ul. Ratajczaka i poprzez ul. Niezłomnych do skrzyżowania ul. Matyi/Wierzbięcice/Królowej Jadwigi/al. Niepodległości, na którym planowany jest węzeł rozjazdowy. Zadanie uwzględnia również wymianę i przebudowę torowiska w obrębie skrzyżowania ul. Św. Marcin / Ratajczaka wraz z budową rozjazdu w kierunku Ratajczaka oraz fragmentów odcinków w ul. Matyi i Królowej Jadwigi i Wierzbięcice.

Torowisko w ul. Ratajczaka na odcinku od węzła rozjazdowego ul. 27 Grudnia / ul. Ratajczaka do ul. Św. Marcina przewidziano jako jednotorowe, a dalej od węzła ul. Św. Marcina / ul. Ratajczaka jako dwutorowe. Szacowana długość budowanego torowiska w ramach przedmiotowego opracowania wynosi około 2040 metrów toru pojedynczego [mtp]. Jak już podkreślono we wcześniejszej części niniejszej decyzji projektowane torowiska tramwajowe są elementem ulicy i jako takie podlegają regulacjom ustawy drogowej. Szczegółowe kwestie dotyczące rozwiązań projektowych dla torowiska tramwajowego określa z kolei rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124, ze zm.), dalej rozporządzenie drogowe. Zatem należy jednoznacznie wskazać, że planowana trasa tramwajowa stanowi drogę publiczną. Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie nie ma konieczności badania zgodności lokalizacji planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Nadmienić przy tym trzeba, że na terenie realizacji inwestycji nie obowiązuje aktualnie żaden dokument planistyczny; nie ma zatem możliwości badania zgodności lokalizacji sieci ciepłowniczej z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

W przedmiotowym postępowaniu nie zaistniały także przesłanki odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia, wynikające z art. 81 ustawy ooś. Przeprowadzona ocena oddziaływania na

środowisko wykazała, że przedsięwzięcie nie będzie znacząco negatywnie oddziaływać na obszary Natura 2000, bowiem najbliższym obszarem Natura 2000 położonym w odległości ok. 1,15 km od przedsięwzięcia jest obszar mający znaczenie dla Wspólnoty Fortyfikacje w Poznaniu PLH300005.

Realizacja inwestycji nie wpłynie także negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy Prawo wodne. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 18 października 2016 r. w sprawie Planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza Odry (Dz. U. z 2016 r. poz. 1967), dalej rozporządzenie PGW, oraz raportem ooś (str. 140) przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie w obrębie Jednolitej Części Wód Powierzchniowych (JCWP) „Warta od Kopli do Cybiny”, kod: PL RW60002118579, typ: wielka rzeka nizinna (21). Celem środowiskowym dla ww. JCWP, zgodnie z rozporządzeniem PGW, jest osiągnięcie dobrego potencjału ekologicznego i osiągnięcie dobrego stanu chemicznego oraz zapewnienie możliwości migracji organizmów wodnych na odcinku cieków istotnego - Warta w obrębie tej części wód. Jest ona wskazana jako zagrożona ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych. Termin osiągnięcia celu środowiskowego dla JCWP „Warta od Kopli do Cybiny” przedłużono do 2021 r. Zgodnie z rozporządzeniem PGW uzasadnieniem odstępstwa od osiągnięcia celów środowiskowych jest brak możliwości technicznych. Analizując specyfikę planowanego przedsięwzięcia, stwierdza się, że w wyniku budowy i eksploatacji planowanej trasy tramwajowej nie wystąpią uwolnienia zanieczyszczeń do wód powierzchniowych, nie nastąpi również ingerencja w elementy hydromorfologiczne i biologiczne cieków. Tym samym nie przewiduje się by przedsięwzięcie mogło wpłynąć na nieosiągnięcie celów środowiskowych dla wód powierzchniowych.

Zgodnie z rozporządzeniem PGW oraz raportem ooś (str. 141) przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie w obrębie Jednolitych Części Wód Podziemnych, dalej JCWPd, nr 60, kod: PLGW600060, których stan ilościowy i chemiczny określany jest jako dobry. Ww. JCWPd wskazane są jako niezagrożone ryzykiem nieosiągnięcia celów środowiskowych. W ocenie GDOŚ realizacja przedsięwzięcia nie przyczyni się do trwałego pogorszenia stanu ilościowego i chemicznego omawianej JCWPd, zarówno na etapie realizacji, jak i eksploatacji przedsięwzięcia. Planowane torowisko i powierzchnię drogi, drogi rowerowej i chodników planuje się bowiem odwadniać do istniejącego systemu kanalizacji deszczowej (str. 149 raportu ooś).

W celu minimalizacji ewentualnego wpływu przedmiotowego przedsięwzięcia na JCWP oraz JCWPd, zobowiązano inwestora do zastosowania działań minimalizujących:

- na etapie realizacji określonych w pkt I.2.3 (zreformowanego w pkt 1 niniejszej decyzji), I.2.4, I.2.5, I.2.6, I.2.7, I.2.10 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.,
- na etapie eksploatacji określonego w pkt I.2.23 (zreformowanego w pkt 6 niniejszej decyzji) decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.

Ponadto analiza rozporządzenia PGW oraz raportu ooś przeprowadzona przez GDOŚ wykazała, że zarówno JCWP, jak i JCWPd, w obrębie których realizowane będzie przedmiotowe przedsięwzięcie nie będą wpływać na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 61 ust. 1 ustawy Prawo wodne. Przedmiotowe przedsięwzięcie nie będzie oddziaływać

na obszary chronione, w obrębie których znajdują się JCWP „Warta od Kopli do Cybiny” oraz JCWPd nr 60.

Nie było także podstaw do odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie inwestorskim, a zatem nie była konieczna zgoda inwestora na realizację przedsięwzięcia w wariantcie innym niż wnioskowany.

Jeśli więc w odniesieniu do wariantu proponowanego przez inwestora nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy ooś, wówczas organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ II instancji utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Z kolei w myśl art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. *Niezgodność z przepisami prawa to niezgodność z przepisami prawa materialnego lub przepisami prawa procesowego przez ich rażące naruszenie lub ich wadliwą wykładnię* (B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2021, str. 849). Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych.

Mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do wydanego rozstrzygnięcia, lecz do całościowej analizy akt sprawy oraz kontroli merytorycznej decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r., organ II instancji, badając sprawę, dostrzegł wymagające skorygowania w niej uchybienia. W ocenie GDOŚ wymagania dotyczące warunków korzystania ze środowiska w fazie realizacji i eksploatacji inwestycji określone w pkt. I.2.3, I.2.8, I.2.14, I.2.22, I.2.23 oraz II decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. zostały sformułowane w sposób nieprecyzyjny, co narusza art. 107 § 1 pkt 5 Kpa w związku z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy ooś. Co więcej, konieczne było zreformowanie warunku określonego w pkt 1.2.21 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. w zakresie obowiązku przeprowadzenia kompensacji przyrodniczej. Wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nałożone w pkt I.3.3 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. wykraczały poza zakres postępowania w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, czym naruszono art. 107 § 1 pkt 5 Kpa w związku z art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy ooś.

W warunku określonym w pkt I.2.3 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. organ I instancji nałożył na inwestora obowiązek zorganizowania zaplecza budowy z miejscem postoju pojazdów i maszyn

na utwardzonym podłożu. W opinii GDOŚ ww. obowiązek wymagał doprecyzowania. W tym zakresie organ odwoławczy wskazał (pkt 1 niniejszej decyzji), że miejsca postoju maszyn i urządzeń budowlanych, stwarzających zagrożenie zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego substancjami ropopochodnymi należy uszczelnić poprzez zastosowanie np. geomembrany oraz wyposażyć w maty sorpcyjne oraz sorbenty i inne środki techniczne na potrzeby prowadzenia ewentualnych działań ratowniczych. Fakt, że zaplecze budowy ma być zlokalizowane na utwardzonym terenie wynika zaś z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz. U. z 2003 r. Nr 47 poz. 401), dalej rozporządzenie budowlane. Tym samym brak jest racjonalnego uzasadnienia do powielania ww. obowiązku w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Nie ma przy tym podstaw do nakładania warunkiem określonym w pkt I.2.8 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. konieczności wyposażenia zaplecza sanitarnego budowy w przenośne toalety czy też zobowiązania inwestora do gromadzenia ścieków bytowych w szczelnych zbiornikach bezodpływowych, a ich wywóz powierzenia uprawnionym podmiotom. Wszelkie ww. zagadnienia reguluje bowiem rozporządzenie budowlane. Wobec powyższego GDOŚ uchylił ww. warunek i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie (pkt 2 niniejszej decyzji).

Zgodnie z obowiązkiem wynikającym z pkt I.2.14 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. nałożono na wnioskodawcę obowiązek ograniczenia prowadzenia prac budowlanych związanych ze znaczną emisją hałasu wyłącznie w porze dnia, tj. w godzinach od 6.00 do 22.00. W opinii GDOŚ ww. warunek został sformułowany nieprecyzyjnie. Nie wiadomo bowiem jakie prace budowlane mają być przyczyną znacznej emisji hałasu. Wobec powyższego organ odwoławczy modyfikując ww. obowiązek określił, iż ograniczenie to dotyczy prowadzenia prac budowlanych z wykorzystaniem sprzętu ciężkiego (np. spychacze, ładowarki, dźwigi, kafary itp.). Ponadto GDOŚ wprowadził dodatkowe obostrzenie czasowe prowadzenia ww. prac. Z uwagi na fakt, że przedsięwzięcie realizowane będzie w centrum Poznania, w bezpośrednim sąsiedztwie terenów chronionych akustycznie, prace budowlane z wykorzystaniem sprzętu ciężkiego mogą być prowadzone wyłącznie od poniedziałku do piątku w godzinach od 6⁰⁰ do 22⁰⁰, przy czym zabrania się prowadzenia tych prac w dni ustawowo wolne od pracy. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w pkt 3 niniejszej decyzji.

W warunku określonym w pkt I.2.21 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. organ I instancji nałożył na inwestora obowiązek wykonania nasadzeń zastępczych, określając przy tym skalę działań. GDOŚ zmieniając ww. obowiązek (pkt 4 niniejszej decyzji), wskazał pięć gatunków drzew alergizujących, których należy unikać podczas prowadzenia nasadzeń zastępczych.

RDOŚ w Poznaniu, w warunku określonym w pkt I.2.22 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r., zobowiązał inwestora do zastosowania do nasadzeń prawidłowo wyprodukowanego materiału szkółkarskiego drzew: właściwie uformowanego, o wyprowadzonej koronie i prostym pniu oraz proporcjonalnej bryle korzeniowej. Dodatkowo organ I instancji wskazał, że nowe nasadzenia wnioskodawca ma pielęgnować i regularnie podlewać przez okres minimum 3 lat. W ocenie GDOŚ ww. obowiązek wymagał doprecyzowania. W zreformowanym pkt I.2.22 decyzji z dnia 23 grudnia

2020 r. (pkt 5 niniejszej decyzji) tutejszy organ wprowadził szczegółowe wytyczne dotyczące prowadzenia monitoringu udatności i trwałości nasadzeń zastępczych drzew i krzewów, w okresie 3 lat od ich posadzenia – w 1, 2 i 3 roku oraz ich uzupełniania w stosunku 1:1 w przypadku stwierdzenia braku zachowania żywotności sadzonek.

Co więcej, zgodnie z warunkiem zawartym w pkt I.2.23 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. organ odwoławczy nałożył na wnioskodawcę obowiązek kontroli, po oddaniu inwestycji do eksploatacji, urządzeń oczyszczających wody opadowe w określonym terminie. W przypadku stwierdzenia braku ich przepustowości, zobowiązał inwestora do wykonania stosownych napraw w celu przywrócenia ich właściwej sprawności. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w pkt 6 niniejszej decyzji.

W postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ nie ocenia zasadności przyjętych rozwiązań projektowych. Tym samym obowiązek wynikający z pkt I.3.3 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. został nałożony w sposób nieprawidłowy. Kwestia wprowadzenia strefy Tempo 30 na ul. Ratajczaka, na północ od ul. Niezłomnych, nie dotyczy rozwiązań w zakresie ochrony środowiska. Wobec powyższego GDOŚ uchylił ww. warunek (pkt 7 niniejszej decyzji) i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

GDOŚ uznał także za konieczne nałożenie na inwestora obowiązku monitorowania oddziaływań z przedsięwzięcia. W tym zakresie organ odwoławczy zobowiązał inwestora do prowadzenia w fazie budowy, a także rok po oddaniu inwestycji do eksploatacji pomiarów emisji drgań i wibracji. GDOŚ wskazał przy tym, że punkty pomiarowe należy zlokalizować wzdłuż projektowanego odcinka trasy tramwajowej na ul. Ratajczaka w wytypowanych miejscach w zależności od istniejącego zagospodarowania terenu. Częstotliwość pomiarów w punktach obserwacji powinna być nie mniejsza niż jeden raz dziennie. GDOŚ zobowiązał również inwestora do przedłożenia w wyznaczonym terminie wyników z monitoringu zmiany poziomu wód gruntowych do RDOŚ w Poznaniu. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w pkt 8 niniejszej decyzji.

Odnosząc się z kolei do zarzutów podnoszonych przez strony w odwołaniach, GDOŚ wyjaśnia, co następuje.

Rozpatrując sprawę w przedmiocie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy mieć na uwadze specyfikę wydawanego rozstrzygnięcia, które nie ma charakteru uznaniowego. Wyjaśnienia wymaga, iż w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z zasadą legalizmu, **organ działa w granicach wniosku inwestora**. Oznacza to, iż w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, **organ określa warunki realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wnioskowanym przez inwestora lub, jeśli zachodzą ku temu przesłanki, odmawia określenia tych warunków**. Jeśli więc w odniesieniu do wariantu proponowanego przez inwestora nie zachodzą okoliczności wykluczające możliwość wydania pozytywnej decyzji, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy o oś, wówczas organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku. Taka sytuacja ma miejsce w ocenianym postępowaniu, w którym RDOŚ w Poznaniu określił środowiskowe uwarunkowania realizacji planowanego przedsięwzięcia w wariantcie rekomendowanym przez wnioskodawcę, tj. w wariantcie I, po wykluczeniu, w toku oceny oddziaływania na środowisko, okoliczności uniemożliwiających wydanie decyzji dla tego wariantu.

Merytoryczna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że realizacja i eksploatacja przedmiotowego przedsięwzięcia, przy zachowaniu warunków określonych w decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. i w niniejszej decyzji nie spowoduje znaczących negatywnych oddziaływań na środowisko. W takim przypadku organ wydający decyzję nie mógł wykraczać poza kompetencje związane z oceną planowanego przedsięwzięcia w zakresie wymogów ochrony środowiska, które określone są przepisami ustawy ooś. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma na celu określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji inwestycji, w tym wskazanie zagrożeń jakie mogą wystąpić w związku z tą realizacją oraz sposobów przeciwdziałania tym zagrożeniom. Organ prowadzący postępowanie administracyjne zmierzające do wydania omawianej decyzji, nie jest uprawniony do dowolnego określania lokalizacji, kształtu i zakresu planowanej do realizacji inwestycji. **Jeżeli intencją wnioskodawcy była budowa przedmiotowej inwestycji w wariantcie I, a nie zaistniały przesłanki do odmowy rozstrzygnięcia w istocie sprawy, RDOŚ w Poznaniu zobligowany był do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgodnie z wnioskiem inwestora z dnia 17 lipca 2018 r.**

Powyższe stanowisko znajduje poparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych, które wskazują m.in., że: *rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o którego zakresie decyduje wnioskodawca. Stosownie więc wskazał organ, że nie posiada kompetencji do rozstrzygania w zakresie zaproponowanych rozwiązań technicznych, komunikacyjnych objętej wnioskiem inwestycji (...) czy też jej przebiegu. Poddaje (on) własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycje, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach raportu oceny oddziaływania na środowisko opracowanego dla inwestycji o określonych parametrach technicznych* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt: II OSK 2516/10). Zatem wszelkie propozycje odwołujących się w kontekście innego wariantu realizacji przedsięwzięcia (zarzut nr 14 lit. a-e i 15) nie mogą być rozpatrywane w ramach niniejszego postępowania.

Odwołujący się zarzucają zaskarżonej decyzji naruszenie art. 6 Kpa, art. 7 Kpa, art. 8 Kpa, art. 9 Kpa, art. 11 Kpa, art. 77 Kpa, a także art. 62 ust. 1 pkt 1-2 ustawy ooś i art. 66 ust. 1 ustawy ooś.

Odnosząc się do powyższego należy wyjaśnić, iż zgodnie z art. 7 Kpa, organ zobowiązany jest do podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, co w niniejszym przypadku zostało dokonane przez GDOŚ. Organ II instancji na podstawie art. 50 § 1 Kpa w związku z art. 136 Kpa, wielokrotnie wezwał inwestora do złożenia wyjaśnień oraz uzupełnienia raportu ooś oraz akt sprawy (wezwanie z dnia 19 marca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM, wezwanie z dnia 14 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.9, wezwanie z dnia 24 sierpnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.15). Organ odwoławczy, zobowiązany na mocy art. 77 § 1 Kpa, w sposób wyczerpujący zebrał i rozpatrzył całość materiału dowodowego, co umożliwiło dokonanie oceny dowodów, wymaganej zgodnie z art. 80 Kpa. Przejawem dokładnego przeglądu dokumentacji jest także dokonana na podstawie akt sprawy modyfikacja części decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. Organ II instancji wskazuje, że uchybienia organu I instancji w zakresie wydania

zaskarżonego rozstrzygnięcia w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, nie może stanowić podstawy do uchylenia decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. Z dyspozycji art. 136 Kpa wynika bowiem, że organ odwoławczy może przeprowadzić dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie, co GDOŚ prawidłowo uczynił podczas prowadzonego postępowania drugoinstancyjnego.

Nie można również zgodzić się z podnoszonym przez strony naruszeniem zasady praworządności określonej art. 6 Kpa (*organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa*), gdyż RDOŚ w Poznaniu działał wyłącznie w oparciu o przepisy ustawy ooś i Kpa wydając zaskarżone rozstrzygnięcie.

Odnosząc się do kwestii uchybienia art. 8 Kpa, należy stwierdzić, że kwestia ta również nie zasługuje na uwzględnienie. Uzasadnienie decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. zostało sporządzone w sposób prawidłowy. RDOŚ w Poznaniu wskazał jednoznacznie jakimi motywami kierował się wydając swoje rozstrzygnięcie. Obowiązek właściwego sporządzenia uzasadnienia rozstrzygnięcia wiąże się z wyrażoną w art. 11 Kpa zasadą przekonywania, która zobowiązuje organy administracji publicznej do dołożenia szczególnej staranności w uzasadnieniu swoich rozstrzygnięć. Motywy działania organu powinny być przedstawione w taki sposób, aby strona zainteresowana mogła zrozumieć i w miarę możliwości zaakceptować zasadność przesłanek faktycznych i prawnych, którymi kierował się organ przy jej wydaniu. W opinii GDOŚ warunek ten został spełniony. RDOŚ w Poznaniu w zaskarżonym postanowieniu na str. 5-31 prawidłowo i szczegółowo uzasadnił zajęte przez siebie stanowisko. Zdaniem organu II instancji nie doszło tym samym do naruszenia zasady pogłębiania zaufania obywateli określonej w art. 8 Kpa.

Z kolei w art. 9 Kpa przyjęto, że organy administracji publicznej mają obowiązek należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania. Organ powinien czuwać nad tym, aby strony oraz inne osoby uczestniczące w postępowaniu nie poniosły szkody z powodu nieznamości prawa, i w tym celu udzielać im niezbędnych wyjaśnień i wskazówek. Jest to jedna z zasad ogólnych Kpa. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 17 stycznia 1990 r., sygn. akt: I SA 28/89, podkreślono, że w świetle tego przepisu organ, dla uzasadnienia swoich działań i rozstrzygnięć, nie może powoływać się na to, że nieznamość prawa szkodzi. Strona ma prawo przyjąć udzieloną jej informację jako zgodną z prawdą, kierując się zasadą zaufania do władzy publicznej. Podkreślenia przy tym wymaga, iż w przedmiotowej sprawie żadna ze stron nie zwróciła się do RDOŚ w Poznaniu z wnioskiem o udzielenie informacji dotyczących przedmiotowego postępowania. Tym samym nie zaistniała okoliczność, w której organ I instancji naruszył art. 9 Kpa. Zatem zarzut w tym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nadmienić przy tym należy, że zarzut naruszenia art. 62 ust. 1 pkt 1-2 ustawy ooś również jest bezpodstawny. Powyższy przepis wskazuje jakie kwestie analizowane są w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Co więcej, GDOŚ szczegółowo omówi zagadnienia określone w art. 62 ust. 1 pkt 1-2 ustawy ooś w dalszej części niniejszej decyzji, odnosząc się szczegółowo do zarzutów podnoszonych przez strony. Ponadto organ odwoławczy wskazuje, że nie podziela stanowiska odwołujących się, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia ar. 66

ust. 1 ustawy ooś. Stosowne stanowisko GDOŚ przedstawi w dalszej części niniejszego rozstrzygnięcia.

Ad. 1, Ad. 2 i Ad. 3

Zdaniem stron RDOŚ w Poznaniu nie wziął pod uwagę, iż wzdłuż całej projektowanej inwestycji znajduje się zwarta zabudowa mieszkaniowa (kamienice), która znajduje się w różnym stanie technicznym oraz wykonana jest w różnej technologii. Jak podkreślają odwołujący się wydanie zaskarżonej decyzji powinno zostać poprzedzone indywidualną oceną oddziaływania na każdą z kamienic i szczegółową analizą środowiskową. W ocenie GDOŚ powyższe stanowisko stron jest bezpodstawne.

W tym zakresie organ odwoławczy wyjaśnia, iż z załączników graficznych do raportu ooś, np. Załącznik nr 2 *Lokalizacja terenu inwestycji na tle ortofotomapy*, jednoznacznie wynika, że przedmiotowe przedsięwzięcie zlokalizowane jest w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej. Nie ma zatem podstaw do uznania słuszności argumentacji stron, iż RDOŚ w Poznaniu nie wziął pod uwagę tej zabudowy. Argumentacja strony dotycząca braku przeprowadzenia oceny oddziaływania na każdą z tych kamienic nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym zakresie należy wyjaśnić, iż pismem z dnia 14 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.9, GDOŚ wezwał wnioskodawcę do określenia przewidywanego oddziaływania przedsięwzięcia na zabytki i krajobraz kulturowy, objętego istniejącą dokumentacją (w szczególności rejestrem zabytków), a także kamienice, zarówno na etapie budowy przedsięwzięcia, jak i jego funkcjonowania i ewentualnej likwidacji. Co więcej organ odwoławczy wezwał inwestora o szczegółowe przedstawienie opisu przewidywanych oddziaływań przedsięwzięcia na środowisko wynikających z emisji drgań.

W odpowiedzi na wezwanie organu odwoławczego inwestor w uzupełnieniu raportu ooś z dnia 9 sierpnia 2021 r. przedstawił szczegółowe dane dotyczące wpływu planowanej inwestycji na zabytki oraz zabudowę mieszkaniową. W tym zakresie wskazano, że Prezydent Miasta Poznania zlecił przeprowadzenie badań pomiarowych oraz analiz numerycznych wpływu drgań pochodzących od pojazdów komunikacji zbiorowej i samochodów na budynki zlokalizowane w bezpośrednim sąsiedztwie ciągu ulic Ratajczaka i Niezłomnych na odcinku od ul. 27 Grudnia i Plac Wolności do ul. Stanisława Matyi w Poznaniu, w celu oceny prognozowanych wartości drgań przenoszonych na budynki i ludzi w nich przebywających na potrzeby realizacji przedmiotowej inwestycji. Wynika z niej jednoznacznie, że zarejestrowane oddziaływania nie przekraczają wartości dopuszczalnych w żadnym z rozpatrywanych zakresów zarówno dla oddziaływań na ludzi, jak i na budynki w oparciu o normy PN-B-02170:2016-12 oraz PN-B-02171:2017-06. Również nie wykazano przekroczeń w przypadku badań wpływu drgań na budynki dla pomiarów nieakredytowanych w oparciu o normę DIN 4150-3. Z kolei *symulacje numeryczne MES były wykonywane w sposób iteracyjny. Obejmowały one analizy wpływu drgań przenoszonych przez grunt i działających na budynki oraz ludzi w nim przebywających dla warunków aktualnych oraz prognozowanych związanych z przyszłą budową linii tramwajowej. Analizując szczegółowe opracowania z wykonanych prac, zarówno w zakresie pomiarowym jak i obliczeniowym można zauważyć, że w żadnym zakresie i dla żadnego z analizowanych obiektów nie odnotowano przekroczeń wartości dopuszczalnych. Przeprowadzone badania pomiarowe i na ich podstawie*

dokonane porównania z zapisami norm przedmiotowych potwierdzają niski wpływ obecnie występujących oddziaływań na analizowane obiekty. Badania te obrazują stan obecny jaki występuje w każdym z wytypowanych budynków w zakresie oddziaływań drgań na komfort przebywania w nich ludzi oraz wpływu drgań na konstrukcję. Na tej podstawie można wnioskować, że zarejestrowane podczas badań pomiarowych wartości drgań nie stwarzają zagrożenia pogorszenia stanu technicznego czy obniżenia komfortu użytkowania obiektów. Otrzymane wartości przyspieszeń zostały porównane z wartościami granicznymi zawartymi w normie PN-B-02171:2017-06P odpowiednio do charakteru przeznaczenia każdego z budynków. W wyniku tego możliwe było dokonanie oceny wpływ drgań oddziaływujących na ludzi przebywających w budynkach zarówno wywołanych obecnie występującymi oddziaływaniami (badania *in situ*) oraz, co przede wszystkim stanowi główne zainteresowanie Zleceniodawcy, ocenę oddziaływań prognozowanych (badania w miejscach referencyjnych). **Zarówno oddziaływania na ludzi przebywających w budynkach pochodzące z badań drgań *in situ* oraz zarejestrowane w miejscach referencyjnych nie wykazały przekroczeń wartości granicznych. W zakresie oddziaływań drgań wszystkich analizowanych wymuszeń dokonano porównania uzyskanych wartości naprężeń na elementach konstrukcji nośnej w odniesieniu do wartości naprężeń pochodzących od obciążenia ciężarem własnym. Zestawienie tych wartości ukazuje marginalny wpływ oddziaływań zaimplementowanych do obliczeń drgań na konstrukcję nośną budynku. Wartości naprężeń generowanych przez analizowane wymuszenia są pomijalne z punktu widzenia stwarzania zagrożenia pogorszenia stanu technicznego budynków znajdujących się w bezpośredniej lokalizacji względem nowoprojektowanej linii tramwajowej na ulicy Ratajczaka.** Zgodnie z sugestią autorów ekspertyzy zaleca się wprowadzenie wibroizolacji na nowoprojektowanym odcinku trasy tramwajowej. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w warunku określonym w pkt I.3.1 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. (pomiędzy szyną a podtorzem zastosować elementy wibroizolacyjne oraz tłumiące hałas, w szczególności przekładki, dystanse, zalewy, maty). Ponadto w celu minimalizacji ewentualnych drgań przewiduje się mocowanie szyn w technologii elastycznego mocowania ciągłego, opartego na ciągłym podlewie, na bazie poliuretanów do elastycznego mocowania szyn, twardniejącego bezskurczowo. RDOŚ w Poznaniu w swoim rozstrzygnięciu uwzględnił także i ten warunek (pkt I.3.2 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. - szyny tramwajowe umieścić w otulinie z mas trwale elastycznych).

Poza aspektem prac projektowych niezwykle istotna jest również sama realizacja robót budowlanych w zakresie przedmiotowej inwestycji. Trzeba brać pod uwagę możliwość wystąpienia zmian parametrów podłoża gruntowego w zakresie jego charakterystyk dynamicznych. Wobec powyższego w warunku zawartym w pkt II decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. (zreformowanym w pkt 8 niniejszej decyzji) prewencyjnie nałożyl na inwestora obowiązek monitorowania w fazie budowy (i dodatkowo rok po oddaniu inwestycji do eksploatacji) emisji drgań i wibracji z planowanej inwestycji.

Wobec przyjętego przez organ odwoławczy stanowiska nie można za słuszne uznać argumentacji odwołujących się, iż przedmiotowa inwestycja będzie negatywnie oddziaływać na środowisko, ludzi, dobra materialne oraz zabytki. Z uzupełnienia raportu oos z sierpnia 2019 r., w której zawarto wyniki ze zleconej przez inwestora ekspertyzy, jednoznacznie wynika, że w zakresie drgań nie ma zagrożenia pogorszenia stanu technicznego budynków znajdujących się

w bezpośredniej lokalizacji względem nowoprojektowanej linii tramwajowej na ul. Ratajczaka. Jednakże GDOŚ kierując się zasadą prewencji oraz stosunkowo bliskim położeniem inwestycji względem obiektów budowlanych, w tym obiektów zabytkowych, nałożył na inwestora obowiązek prowadzenia działań monitoringowych (pkt II decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. zreformowany w pkt 8 niniejszej decyzji).

Ad. 4, Ad. 9

Zdaniem odwołujących się organ I instancji nie dysponował dowodami pozwalającymi na ocenę zakresu oddziaływania inwestycji. W opinii organu odwoławczego stanowisko to jest błędne. Co więcej nie można uznać, iż zarówno RDOŚ w Poznaniu, jak i GDOŚ rozstrzygnął sprawę wyłącznie na podstawie informacji pochodzących od inwestora, niepoddanych należytej weryfikacji.

O przeprowadzeniu właściwej oceny prawidłowości przedłożonego wraz z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach raportu ooś świadczą liczne wezwania zarówno RDOŚ w Poznaniu (z dnia 18 lipca 2019 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.18, z dnia 5 grudnia 2019 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.20, z dnia 19 maja 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.27), jak i GDOŚ (z dnia 19 marca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM, z dnia 14 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.9 i z dnia 24 sierpnia 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.15). Podkreślić przy tym trzeba, że przedmiotowej dokumentacji przypisuje się szczególną **wartość dowodową**. Podważenie jej *treści może nastąpić, co do zasady, jedynie przez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących fachową wiedzą, których wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności z wnioskami zawartymi w raporcie przedłożonym przez inwestora* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt: II OSK 540/17). *Zastrzeżenia wobec przedłożonego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, aby nie były uznane za gołostowne powinny zostać poparte na przykład ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskazuje na wady raportu* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt: II OSK 2564/12). W przedmiotowej sprawie, odwołujący się nie przedstawili tzw. kontrraportu, który zakwestionowałby treść raportu ooś w aspekcie walorów przyrodniczych obszaru objętego zasięgiem oddziaływania planowanej inwestycji. W opinii GDOŚ, przedłożona przez inwestora dokumentacja spełnia wymogi formalne, natomiast pod względem merytorycznym została sporządzona w sposób rzetelny, co umożliwi komplementarną ocenę w zakresie wskazanym w art. 62 ustawy ooś. Zgromadzona w przedmiotowej sprawie dokumentacja może zatem zostać przyjęta jako podstawowy dowód w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Odwołujący zaś nie przedłożyli żadnych dowodów podważających treść raportu ooś złożonego przez inwestora, a swoje zarzuty, co do wadliwości dokumentacji oparli wyłącznie na niepopartych merytorycznymi argumentami twierdzeniach. Opracowany raport ooś z marca 2019 r. wraz z jego uzupełnieniami z sierpnia 2019 r. oraz z grudnia 2019 r., a także uzupełnieniami przedłożonymi na etapie postępowania odwoławczego (z sierpnia 2021 r. oraz z września 2021 r.), spełnia wszelkie wymagania wynikające z art. 66 ustawy ooś.

Ad. 5

Wbrew twierdzeniom odwołujących się inwestor przedstawił lokalizację budynków mieszkalnych znajdujących się w zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji (np. Załącznik nr 2 *Lokalizacja terenu inwestycji na tle ortofotomapy*). Zgodnie jednak z art. 66 ust. 1 ustawy ooś w raporcie ooś nie ma konieczności przedstawiania aktualnego stanu technicznego budynków. Uwzględniając jednak charakter zabudowy zlokalizowanej w zasięgu oddziaływania inwestycji, inwestor, stosując się do wezwania GDOŚ z dnia 14 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.9, przedłożył karty ewidencyjne zabytków, znajdujących się w buforze 100 m od granicy przedsięwzięcia.

Z przedłożonych kart ewidencyjnych zabytków wynika, że (w poniżej tabeli zacytowano stosowne treści z przedłożonych dokumentów):

Rejestr zabytków	Obiekt	Stan zachowania
A 418	Gmach Towarzystwa „Union”	Wszystkie części budynku zachowane. Renowacja elewacji, wymiana pokrycia dachowego i stolarki okiennej w 2003 r.
A 367	Dom mieszkalny - kamienica	Znaczne ubytki tynków od str. podwórza, poza tym stan zachowania całości dobry
A 434	Bank handlowy	Stan ścian, konstrukcji dachowej, pokrycia, instalacji – bardzo dobry
A 218/M	Budynek „Arkadii”	Ogólny stan zachowania dość dobry
A 395	Kamienica	Stan konstrukcji i elementów dekoracyjnych dobry
218/Wlkp/A	Dom Towarowy Okrągłak	Stan zachowania ścian, stropów i całej konstrukcji żelbetonowej - dobry
A 20	Teatr Polski w Poznaniu	Bardzo dobry w każdym zakresie
A 383	Kamienica	Stan budynku zły
A 384	Kamienica	Stan budynku zły
A 346	Kamienica	Konstrukcja ścian, stropów, więźby dachowej, pokrycia, stolarki okiennej drzwiowej, w stanie dobrym
A 347	Kamienica	Konstrukcja ścian, stropów, więźby dachowej, pokrycia, stolarki okiennej drzwiowej, w stanie dobrym
A 325	Zespół koszarowy	Stan dobry
A 199/M	Biblioteka Uniwersytecka	Stan ścian, sklepień, stropów w części głównej, części stalowej konstrukcji dachowej, pokrycia, dobry
A 454	Kamienica	Ściany, stropy w stanie dobrym
A 349	Kamienica	Stan zachowania całości dobry
A 348	Kamienica	Stan zachowania całości dobry

Z ww. tabeli wynika, że tylko dwa zabytki spośród wyżej wymienionych są w złym stanie. Jednakże w kontekście potencjalnego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na te zabytki jedynym oddziaływaniem, które mogłoby się pojawić w stosunku do obiektów wpisanych do rejestru i ewidencji zabytków stanowią drgania. Jednak jak już wyjaśniono we wcześniejszej części

niniejszej decyzji, na podstawie dodatkowej ekspertyzy wykonanej na zlecenie Prezydenta Miasta Poznaniu, planowana inwestycja nie będzie powodować ponadnormatywnych emisji drgań. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż projektowane torowisko tramwajowe wpłynie negatywnie na stan zabytków, zarówno tych o dobrym, jak i złym stanie zachowania.

Ad. 6

Jak podnoszą strony postępowania RDOŚ w Poznaniu nie uwzględnił faktu, iż zgodnie z mpzp *obszar wzdłuż ul. Ratajczaka na odcinku Św. Marcina do ul. Ogrodowej, znajdujący się po wschodniej stronie ul. Ratajczaka, bezpośrednio przylegający do projektowanej inwestycji został określony jako obszar zagrożony masowymi ruchami ziemi*. Negując powyższe stanowisko odwołujących się należy odnieść się do oryginalnego brzmienia mpzp, zgodnie z którym *w zakresie szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy, ustala się (...) uwzględnienie w zagospodarowaniu terenów ograniczeń wynikających z położenia w obszarze zagrożonym ruchami masowymi ziemi, wskazanym na rysunku planu (§ 7 pkt 4)*. Z kolei z rysunku stanowiącego Załącznik Nr 1 do mpzp wynika, że obszary zagrożone ruchami masowymi ziemi nie pokrywają się z obszarem, na którym realizowane będzie przedsięwzięcie. Co więcej, omawiany dokument planistyczny nie obowiązuje na terenie przedsięwzięcia. GDOŚ pomija tutaj fakt, że zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy ooś w przedmiotowej sprawie nie ma konieczności badania zgodności lokalizacji planowanego torowiska tramwajowego z mpzp. Zatem podnoszona przez strony kwestia w powyższym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 7

Zdaniem stron za odmową wydania decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. przemawia fakt wpływu do organu I instancji licznych uwag i wniosków od stron postępowania. W opinii odwołujących się RDOŚ w Poznaniu uznał słuszność ich żądań bowiem wezwał inwestora do zajęcia stanowiska wobec wniesionych podań.

W tym zakresie należy wskazać, że okoliczność, iż budowa przedmiotowego przedsięwzięcia, jest sprzeczna z interesem stron postępowania, w opinii GDOŚ nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylenia decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanej inwestycji. Co więcej, podkreślić trzeba, że organy prowadzące postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, mają w analizowanej sprawie na uwadze przede wszystkim interes całego społeczeństwa pod kątem maksymalnego ograniczenia negatywnych skutków realizacji przedsięwzięcia na środowisko.

Ponadto wyjaśnić trzeba, iż wnioskodawca nie był zobowiązany przepisami prawa do przedstawienia swojego stanowiska wobec złożonych w ramach postępowania pierwszoinstancyjnego uwag i wniosków stron postępowania. Element ten stanowił jedynie dodatkowy, nieobligatoryjny instrument wykorzystany przez RDOŚ w Poznaniu. Obowiązkowym elementem jest jednak odniesienie się do uwag stron w decyzji kończącej postępowanie, co organ prawidłowo uczynił na str. 27-30 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.

Ad. 8

GDOŚ częściowo przychyliła się do argumentacji stron postępowania, zgodnie z którą pismo wnioskodawcy z dnia 5 czerwca 2020 r., stanowiące odpowiedź na wezwanie RDOŚ w Poznaniu z

dnia 19 maja 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.27, nie może stanowić uzupełnienia raportu ooś, bowiem nie zostało podpisane *przez jakąkolwiek osobę*. W tym zakresie należy wskazać, że GDOŚ, pismem z dnia 19 marca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM, wezwał wnioskodawcę do przedłożenia opracowania stanowiącego uzupełnienia raportu ooś, podpisanego przez kierującego zespołem jego autorów, którego oświadczenie o spełnieniu wymogów, o których mowa w art. 74a ust. 2 ustawy ooś, znajduje się w aktach sprawy. Przy odpowiedzi z dnia 6 kwietnia 2021 r. przedłożono właściwie podpisane pismo z dnia 5 czerwca 2020 r. Zatem braki w powyższym zakresie zostały skutecznie usunięte. Nie można przy tym zgodzić się ze stanowiskiem stron postępowania, iż pismo z dnia 5 czerwca 2020 r. nie może być uznane za uzupełnienie raportu ooś, bowiem treści w nim zawarte są bardzo ogólne i w zasadniczej części odsyłają do informacji zawartych w złożonej już wcześniej dokumentacji sprawy. W negowanym przez strony uzupełnieniu dokumentacji środowiskowej omówiono m.in. kwestie prognozowania ruchu, emisje pola magnetycznego związanego z tramwajowa siecią trakcyjną, zagadnienia dotyczące wpływu na krajobraz, zapotrzebowania na energię elektryczną, czy też kwestie oddziaływań skumulowanych. Nie ma zatem podstaw do uznania słuszności zarzutu skarżących w powyższym zakresie.

Ad. 10

Odnosząc się do wniosków o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych, organ odwoławczy przedstawia stosowne stanowisko w tym zakresie.

Na wstępie należy wyjaśnić, że rozprawa administracyjna, o której mowa w art. 89 Kpa jest *de facto* formą postępowania wyjaśniającego. Jest to instrument fakultatywny, a zatem organ prowadzący postępowanie może, ale nie musi z niego skorzystać. Organ powinien przeprowadzić rozprawę, tylko w sytuacji, gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt: II OSK 3045/17). W opinii GDOŚ w realiach niniejszej sprawy taka potrzeba nie zachodziła i brak przeprowadzenia rozprawy nie miał wpływu na jej wynik. Należy przy tym wskazać, że nieprzeprowadzenie rozprawy administracyjnej nie stanowi naruszenia prawa. Podkreślić przy tym trzeba, że RDOŚ w Poznaniu postanowieniami z dnia 18 grudnia 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.37-39, odmówił przeprowadzenia rozprawy administracyjnej. W ocenie GDOŚ organ I instancji przyjął prawidłowe stanowisko w tym zakresie.

Za przeprowadzeniem rozprawy administracyjnej nie przemawia także specjalistyczny język, w którym sporządzono raport ooś. W tym miejscu konieczne jest podkreślenie, że w języku niespecjalistycznym, z punktu widzenia prawa ochrony środowiska, sporządzone jest streszczenie dokumentacji środowiskowej. W opracowaniu tym przedstawia się informacje zawarte w raporcie ooś, w odniesieniu do każdego elementu dokumentacji środowiskowej. Stosowne streszczenie w języku niespecjalistycznym znajduje się w aktach sprawy.

W zakresie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego celem wydania opinii na okoliczność ustalenia wpływu przedmiotowego przedsięwzięcia, zarówno w fazie budowy jak i późniejszej eksploatacji, GDOŚ nie widzi potrzeby uzyskania dodatkowej opinii w sprawie. Opinia taka nie jest wymagana do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zgodnie z przepisami ustawy ooś

raport oos podlega ocenie przez organ prowadzący postępowanie. Organ administracji publicznej, co wynika z art. 84 § 1 Kpa, może zwrócić się do biegłego lub biegłych o wydanie opinii, jeżeli w sprawie wymagane są wiadomości specjalne. Niniejsza sprawa, prowadzona przez GDOŚ, czyli organ wyspecjalizowany w zakresie ocen oddziaływania przedsięwzięć na środowisko, w tym m.in. dróg na środowisko przyrodnicze, nie wymaga wiadomości specjalnych, które pozwoliłyby na prawidłową ocenę stanu faktycznego. GDOŚ bazował na aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji oraz wiedzy własnej, co pozwoliło ustalić stan faktyczny sprawy w zakresie wystarczającym do jej rozstrzygnięcia. Ponadto wskazać trzeba, że z treści wniosków o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego nie wynika co konkretnie miałyby być przedmiotem opinii, które informacje wskazane w przedłożonej dokumentacji środowiskowej nie odpowiadają rzeczywistości i jakie wątpliwości miałyby być ewentualnie rozwiązane. Przeprowadzona przez GDOŚ ponowna analiza treści wniosków stron o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego wykazała, że podania te były niejasne, zbyt ogólne oraz nieprecyzyjne. Co więcej podobnie jak w przypadku rozprawy administracyjnej, organ I instancji postanowieniami z dnia 22 grudnia 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.45-46, odmówił przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych. GDOŚ za prawidłowe uznaje stanowisko RDOŚ w Poznaniu w omawianym zakresie.

Ad. 11

Jak podnoszą strony postępowania w aktach sprawy znajduje się korespondencja pomiędzy MKZ a Safage i inwestorem, która zawiera sprzeczne informacje w kontekście stanowisk archeologicznych. GDOŚ, uznając za słuszną ww. argumentację odwołujących się, pismem z dnia 14 lipca 2021 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.3.2021.KM.9, wezwał inwestora do przedstawienia jednoznacznych danych na temat lokalizacji stanowisk archeologicznych w zasięgu oddziaływania inwestycji. W przedłożonym uzupełnieniu raportu oos z sierpnia 2019 r. wskazano, że granicach przedmiotowego przedsięwzięcia znajdują się dwa zewidencjonowane stanowiska archeologiczne:

- AZP 52-27/49 stan. Stare Miasto nr 214 stanowisko to pokrywające się z dawną osadą Nowe Ogrody oraz występującym w tym rejonie cmentarzem ewangelickim (po obu stronach ul. Ogrodowej);
- AZP 52-27/113 stan. Stare Miasto nr 226 osada Święty Marcin funkcjonująca tu co najmniej od XV w. (ul. święty Marcin, od Al. Marcinkowskiego do Al. Niepodległości).

Przedstawione informacje oparte zostały o dane udostępnione przez Dyrektora Muzeum Archeologicznego w Poznaniu w piśmie z dnia 29 lipca 2021 r., znak: GIM 40107-322/2021. Tym samym organ odwoławczy wyjaśnił rozbieżności co do występowania na terenie inwestycji stanowisk archeologicznych. Podkreślić przy tym trzeba, że na prace archeologiczne należy uzyskać wyprzedzająco pozwolenie MKZ. Zgodnie z powyższym równolegle z rozpoczęciem prac budowlanych w obszarze ul. Ratajczaka prowadzone będą prace archeologiczne monitorujące oraz zabezpieczające wskazane stanowiska archeologiczne, dla których konieczne jest uzyskanie wyprzedzająco pozwolenia MKZ dla ich prowadzenia.

Ad. 12 i Ad. 13

Zgodnie ze stanowiskiem stron postępowania argumentacja zawarta w rozstrzygnięciu organu I instancji oraz pismach inwestora, z której wynika, że przedmiotowa inwestycja ma wpłynąć w

znaczący sposób na usprawnienie komunikacji publicznej na terenie Miasta Poznania, jest niezasadna. Co więcej odwołujący się podkreślają, że RDOŚ w Poznaniu nie ocenił zasadności zadania inwestycyjnego pod względem środowiskowym, jak również nie określił racjonalności realizacji przedsięwzięcia. W ocenie GDOŚ zarzuty w powyższym zakresie są chybione.

Jak już wyjaśniono wielokrotnie we wcześniejszej części niniejszej decyzji, organ działa w **granicach wniosku inwestora**. Skoro zatem intencją wnioskodawcy była budowa torowiska tramwajowego zgodnie z wariantem I, to nie można uznać za słuszne, iż usprawnienie komunikacji publicznej *może zostać osiągnięte poprzez modernizację istniejącego już torowiska w ul. Towarowej*. Inaczej rzecz ujmując należy wskazać, iż funkcjonowanie istniejącego już obecnie torowiska, nie oznacza równocześnie, iż kolejne nie są potrzebne.

Nadto nadmienić należy, że racjonalność wariantu oznacza, że wariant taki faktycznie mógłby zostać wybrany przez organ dokonujący oceny raportu o oś zamiast wariantu zaproponowanego przez inwestora. Racjonalny wariant alternatywny nie może mieć charakteru abstrakcyjnego czy też jedynie teoretycznego. Nie należy zatem przedstawiać wariantu, którego faktyczna realizacja jest technicznie lub faktycznie niemożliwa. W przedmiotowej sprawie budowa torowiska tramwajowego w wariantcie II jest możliwa do realizacji, a zatem należy uznać, że wariant ten jest racjonalny. Wariantem tym, jak już wskazano wcześniej, nie może być modernizacja istniejących tras tramwajowych czy też wprowadzenie komunikacji autobusowej.

Wobec powyższego kwestie podnoszone przez strony w zakresie zasadności realizacji inwestycji nie zasługują na uwzględnienie. Tym samym zarzut ten również nie może stanowić podstawy do uchylecia decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.

Ad. 14 lit. f

Strony nie zgadzają się ze stanowiskiem inwestora, iż realizacja przedmiotowej inwestycji uzasadniona jest pozyskaniem na ten cel środków z Unii Europejskiej. GDOŚ i tym razem stwierdza, że argumentacja odwołujących się jest chybiona.

Wnioskodawca wprost wskazuje, że budżet Miasta Poznania w zakresie realizacji inwestycji infrastrukturalnych, w tym inwestycji drogowych, *jest niewystarczający i zabezpiecza jedynie niewielką część środków niezbędnych na ich wykonanie*. Przedmiotowe przedsięwzięcie finansowane jest w części w oparciu o umowę o dofinansowanie nr POIS.06.01.00-00-0030/16-00 z Centrum Unijnych Projektów Transportowych, w ramach działania 6.1 Rozwój publicznego transportu zbiorowego w miastach. Zatem realizacja przedsięwzięcia jest uzasadniona jej zewnętrznym finansowaniem, bowiem bez niego nie mogłoby ono powstać.

Ad. 16

We wniesionym środku zaskarżenia podniesiono kwestię wadliwie przeprowadzonych *konsultacji*, podczas których inwestor przedstawiał projekt przedsięwzięcia, którego nie popierają mieszkańcy miasta Poznania.

Na wstępie należy wskazać, iż nie jest zrozumiałe które *konsultacje* przeprowadzono wadliwie. Organ wyjaśnia przy tym, że przeprowadzenie przez inwestora *konsultacji* nie jest regulowane przepisami ustawy o oś. Prawdopodobnie odwołująca się ma na myśli konsultacje, rozumiane jako spotkania informacyjne inwestora ze społecznością lokalną, a te nie są w żaden sposób powiązane

z udziałem społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i dokonywanym w trakcie tej procedury wyłożeniem do wglądu dokumentacji sprawy oraz umożliwieniem społeczeństwu składania uwag i wniosków. Konsultacje społeczne zależą tylko i wyłącznie od woli inwestora.

Udział społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach został przeprowadzony przez RDOŚ w Poznaniu w sposób zgodny z obowiązującymi regulacjami zawartymi w art. 33 ust. 1 oraz art. 85 ust. 3 ustawy ooś. Organ I instancji podał do publicznej wiadomości informacje o: przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wszczęciu postępowania, przedmiocie decyzji, która ma być wydana w sprawie, organie właściwym do wydania decyzji oraz organach właściwych do wydania opinii i dokonania uzgodnień, możliwościach zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu, możliwości składania uwag i wniosków, sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 30-dniowy termin ich składania (w terminie od 25 lutego 2020 r. do 25 marca 2020 r.) oraz organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków. W trakcie trwania postępowania z udziałem społeczeństwa z aktami sprawy w siedzibie RDOŚ w Poznaniu zapoznały się dwie osoby fizyczne. Natomiast do RDOŚ w Poznaniu łącznie wpłynęło 28 wniosków i uwag o tożsamej treści.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia należy stwierdzić, że porównywanie *konsultacji* przeprowadzanych przez inwestora z procedurą udziału społeczeństwa jest niezasadne, a opinia odwołującego w tej kwestii pozostaje poza zakresem sprawy. Zarzut ten jest bezzasadny i nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 17

Zdaniem odwołujących się wykonanie analizy porealizacyjnej jest *nieporozumieniem*, ponieważ ul. Ratajczaka, jest wąska i nie ma możliwości lokalizacji na niej ekranów akustycznych. W tym zakresie organ odwoławczy wyjaśnia, że analiza porealizacyjna ma na celu przedstawienie rzeczywistych uciążliwości dla nieruchomości sąsiednich (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2011 r., sygn. akt: II OSK 2169/11). W analizie tej dokonuje się porównania ustaleń zawartych w dokumentacji sprawy i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w szczególności ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko i działaniami podjętymi dla jego ograniczenia (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt II SA/Sz 987/14). Dzięki swojej rozbudowanej formule pozwala ona na m.in.:

- sprawdzenie czy założenia (cele) wyznaczone w projekcie przedsięwzięcia zostały osiągnięte;
- sprawdzenie czy eksploatacja przedsięwzięcia jest zgodna z zaakceptowanymi standardami i praktykami;
- identyfikację błędów natury techniczno-technologicznej zrealizowanego zadania; wskazanie praktycznych informacji, wytycznych wskazówek dla usprawnienia operacyjnego

przedsięwzięcia i/lub możliwych do zastosowania działań naprawczych pozwalających na osiągnięcie zakładanych celów.

Przeprowadzenie analizy porealizacyjnej pozwala zatem określić czy przyjęto właściwe rozwiązania projektowe i czy zastosowano właściwe urządzenia chroniące środowisko, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, pozwala zapobiec negatywnym skutkom - jej wyniki są bowiem podstawą do podjęcia działań zmierzających do usunięcia nieprawidłowości lub ich ograniczenia.

Analiza porealizacyjna, przeprowadzona w terminie 12 miesięcy od dnia oddania przedmiotowej inwestycji do użytkowania, wykaże rzeczywisty poziom emisji hałasu przy budynkach mieszkalnych zlokalizowanych przy ul. Ratajczaka 1, 11-17, 24, 34 i 37. W przypadku, gdy funkcjonowanie planowanej inwestycji spowoduje ponadnormatywne oddziaływania akustyczne, zastosowanie będzie mieć art. 112 pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, ze zm.), dalej ustawa POŚ, na podstawie którego konieczne będzie *zmniejszenie poziomu hałasu co najmniej do dopuszczalnego*, określonego w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112), dalej rozporządzenie hałasowe. Z kolei na podstawie art. 173 pkt 1 lit. a ustawy POŚ, inwestor może zostać zobowiązany do zastosowania odpowiednich rozwiązań technicznych ograniczających rozprzestrzenianie hałasu. Jeżeli zaś pomimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie będą mogły zostać dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem inwestycji, może zostać utworzony obszar ograniczonego użytkowania, którego kwestie utworzenia reguluje ustawa POŚ.

Odnosząc się zaś do częściowej wycinki istniejącego zadrzewiania w ramach przedmiotowej inwestycji, a więc likwidacji *skromnego ekranu akustycznego* wskazać trzeba, że zarówno w decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r., jak i niniejszym rozstrzygnięciu nałożono na inwestora stosowne działania w tym zakresie. Dla przykładu w warunku określonym w pkt I.2.21 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. organ I instancji zobowiązał inwestora do wykonania nasadzeń zastępczych rodzimymi gatunkami drzew liściastych w liczbie, co najmniej równej liczbie drzew przeznaczonych do wycinki. Z kolei w przypadku usuwania drzew o obwodach powyżej 100 cm należy zwiększyć stosunek liczby drzew nasadzonych do liczby drzew wycinanych do 2:1, a obwodach powyżej 200 cm, do 3:1. Nie można przy tym zapomnieć o ilości zaplanowanych do wycięcia drzew. W ramach przedmiotowej inwestycji planuje się usunięcie łącznie 23 drzew (w tym 8 o obwodzie większym niż 100 cm). W ocenie GDOŚ, tak mała skala wycinki nie wpłynie negatywnie na środowisko. Nie można także nazwać zadrzewienia występującego na obszarze objętym inwestycją ekranem akustycznym, bowiem jedynie zwarta roślinność może stanowić swego rodzaju barierę dźwiękochłonną. Natomiast z załącznika graficznego nr 3 *Plan zagospodarowania terenu* do raportu ooś, wynika, że takie zwarte zadrzewienie nie występuje w obszarze, na którym planuje się realizację inwestycji.

Ad. 18

Zgodnie ze stanowiskiem odwołujących się RDOŚ w Poznaniu nie przeanalizował także kwestii stałego odwadniania torowiska. W tym zakresie strona podkreśliła, że w ramach

postępowania pierwszoinstancyjnego nie sprawdzono posiadania fundamentów kamienic. *Wieloletnie obniżenia poziomu wód gruntowych może spowodować zmianę struktury gruntów pod budynkami i pęknięcia istniejących budynków.* W opinii GDOŚ zarzut w powyższym zakresie jest bezpodstawny. W tym zakresie należy wskazać, że zgodnie z raportem o oś (str. 14) *ze względu na planowane wykonanie torowiska na całej długości jako szczelnego planuje się jego odwodnienie do istniejącej kanalizacji deszczowej.* GDOŚ nie ma tutaj jakichkolwiek wątpliwości, że kwestia odwodnienia torowiska została wyjaśniona w sposób dostateczny.

Ad. 19

Odnosząc się z kolei do stanowiska stron postępowania, zgodnie z którym mocowania trakcji tramwajowych dla obsługi projektowanego torowiska uszkodzą elewacje budynków, a słupy trakcyjne wpłyną negatywnie na wizerunek ul. Ratajczaka, GDOŚ przedstawia swoje stanowisko.

Na wstępie należy wskazać, że ocena estetyki planowanej trakcji tramwajowej wraz z niezbędną infrastrukturą, w tym słupów trakcyjnych, ma charakter subiektywny. W związku z tym nowe elementy budowlane zlokalizowane w istniejącym krajobrazie miejskim mogą być postrzegane w różny sposób. Jednakże negatywne wrażenia estetyczne związane z przedsięwzięciem nie stanowią przesłanki do odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia.

Rozwijając stanowisko dotyczące wpływu planowanej inwestycji na ul. Ratajczaka organ odwoławczy wskazuje, że teren, na którym planuje się realizację przedmiotowej inwestycji, jak i obszar znajdujący się w zasięgu oddziaływania inwestycji, cechuje krajobraz związany z dużym ośrodkiem miejskim (krajobraz miejski), w którym infrastruktura linii tramwajowych i drogowa jest zjawiskiem powszechnym. W związku z powyższym poddając ocenie wpływ, jaki będzie miał planowany układ komunikacyjny (tramwajowy i drogowy) na wrażenia estetyczne stwierdza się, że wpływ ten będzie miał charakter stały, lecz niewpływający w sposób istotny na jego istniejący charakter.

Nie można przy tym uznać, iż w związku z mocowaniem trakcji tramwajowych dojdzie do uszkodzenia elewacji budynków. Trakcję planuje się powiesić na słupach trakcyjnych lub oświetleniowych. Jedynie w szczególnych przypadkach dopuszcza się mocowanie do elewacji budynków (str. 13 raportu o oś). Z kolei w piśmie z dnia 7 września 2020 r. (str. 2) inwestor podkreślił, *że dla zachowania najlepszych standardów rozwiązań technicznych dla realizacji trasy tramwajowej w projekcie budowlanych nie przewiduje się lokalizacji sieci trakcyjnych na budynkach.*

Ad. 20

Zdaniem odwołujących się RDOŚ w Poznaniu nie wziął pod uwagę schronów łączących zamek z dworcem kolejowym. Zdaniem stron *może właśnie z tego powodu nikt nie planował budowy torowiska w ulicy Ratajczaka.*

Zajmując stanowisko w aspekcie możliwości występowania w obszarze inwestycji wskazywanych przez stronę schronów GDOŚ wskazuje, że nie można wykluczyć, że podczas prac budowlanych w granicach przedsięwzięcia odnalezione mogą zostać pozostałości schronu przeciwlotniczego bądź pozostałości XIX w. fortyfikacji pruskich. Niemniej jednak obecnie MKZ w Poznaniu nie posiada szczegółowej informacji, która potwierdziłaby obecność ww. pozostałości.

W kontekście powyższego należy wskazać, że zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2021 r. poz. 710, ze zm.), dalej ustawa o ochronie zabytków, *kto przypadkowo znalazł przedmiot, co do którego istnieje przypuszczenie, iż jest on zabytkiem archeologicznym, jest obowiązany, przy użyciu dostępnych środków, zabezpieczyć ten przedmiot i oznakować miejsce jego znalezienia oraz niezwłocznie zawiadomić o znalezieniu tego przedmiotu właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków, a jeśli nie jest to możliwe, właściwego wójta (burmistrza, prezydenta miasta).*

Przesłanką, która pozwoliła wyprowadzić tezę dotyczącą potencjalnej możliwości odnalezienia podczas prac budowlanych pozostałości schronu przeciwlotniczego bądź pozostałości XIX w. fortyfikacji pruskich są informacje opublikowane na mapie „Twierdza Poznań. Mapa Fortyfikacji i Garnizonu” Plan Dawny I Plan Współczesny, skala 1:20 000, wyd. Pracownia JB72 w 2016 r. (opracowanie: Jacek Biesiadka i Andrzej Gawlak, współpraca: Archiwum Państwowe w Poznaniu, Biblioteka Uniwersytecka w Poznaniu, Miejski Konserwator Zabytków w Poznaniu, Muzeum Uzbrojenia w Poznaniu, Konrad Dąbrowski, Szymon Kucharski, Piotr Kurzawa, Cezary Piotrowski, Wojciech Waraczyński, Marcin Wichrowski, Mariusz Wojciechowski).

Jedynie marginalnie należy wskazać, że zgodnie z literaturą nadzór archeologiczny wymagany jest podczas inwestycji budowlanych i prac ziemnych mogących doprowadzić do zniszczenia obiektów archeologicznych wpisanych do narodowego rejestru zabytków. Celem nadzoru archeologicznego jest wykrycie, udokumentowanie, a co najważniejsze zabezpieczenie zabytków archeologicznych (K. Michalik, *Nadzór archeologiczny przy robotach budowlanych*, Wyższa Szkoła Techniczna w Katowicach). Nadzór ten jest bowiem sprawowany z urzędu i obowiązek jego prowadzenia jest nakładany przez Konserwatora Zabytków. Zgodnie bowiem z art. 91 ust. 4 pkt 5 ustawy o ochronie zabytków, do zadań wojewódzkiego konserwatora zabytków należy *sprawowanie nadzoru nad prawidłowością prowadzonych badań konserwatorskich, architektonicznych, prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych i innych działań przy zabytkach oraz badań archeologicznych.*

Zatem w opinii GDOŚ subiektywne przypuszczenie o możliwości występowania na obszarze inwestycji schronu przeciwlotniczego bądź pozostałości XIX w. fortyfikacji pruskich nie może skutkować uchyleniem decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.

Nie można się przy tym zgodzić z dalszą częścią zarzutu, iż możliwość występowania w obszarze inwestycji zabytkowych obiektów, jest przyczyną, że *nikt nie planował budowy torowiska w ulicy Ratajczaka*. Wbrew powyższemu twierdzeniu układ komunikacyjny poprowadzony w śladzie istniejącej ul. Ratajczaka przewidziany był pod budowę od wielu lat, czego wyrazem są zapisy w wielu miejskich dokumentach strategicznych, na przykład w uchwale Nr LX/930/VI/2013 Rady Miasta Poznania z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie przyjęcia Zintegrowanego Programu Odnowy i Rozwoju Śródmieścia Poznania na lata 2014 - 2030. Zgodnie z załącznikiem do ww. uchwały do działań dotyczących tworzenia dobrych warunków do korzystania z transportu publicznego w Śródmieściu Poznania zaliczono poprowadzenie linii tramwajowej z ul. Ratajczaka do ul. Solnej (przez ul. 3 Maja, ul. Młyńską). Nadto w uzasadnieniu uchwały Nr XVI/249/VIII/2019 Rady Miasta Poznania z dnia 3 września 2019 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „W rejonie ulic Powstańców Wielkopolskich, Ratajczaka

i Kościuszki” w Poznaniu, wskazano, że przyjęcie tego dokumentu planistycznego pozwoli na uwzględnienie w przyszłym zagospodarowaniu projektu przebudowy ul. Ratajczaka planowanej do realizacji w drugim etapie Projektu Centrum (czyli w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia). Tym samym nie można uznać, że *nikt nie planował budowy torowiska w ulicy Ratajczaka*.

Ad. 21

Wbrew twierdzeniom odwołującej się w związku z eksploatacją przedmiotowego przedsięwzięcia mieszkańcy ul. Ratajczaka i jej przyległych ulic nie będą narażeni na *dotatkowy hałas*.

Analizując kwestie oddziaływania akustycznego należy wskazać, że symulacja rozprzestrzeniania się dźwięku w środowisku zewnętrznym z przedmiotowego przedsięwzięcia wykonana została z wykorzystaniem oprogramowania CadnaA ver. 4.0.136 autorstwa DataKustik GmbH. Prognozowanie emisji hałasu wykonane zostało w oparciu o metody obliczeniowe zalecane w Dyrektywie 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r.

Prognozy akustyczne przeprowadzono w dwóch horyzontach czasowych na rok 2025 oraz 2035. Zasięg hałasu emitowanego do środowiska określony został na podstawie poziomu mocy akustycznej źródeł hałasu z uwzględnieniem:

- a) dla etapu realizacji – najgorszej sytuacji, jaką będzie etap frezowania nawierzchni, wykorzystujący najgłośniejszą maszynę – frezarkę asfaltu;
- b) dla etapu eksploatacji – zakładanych parametrów eksploatacyjnych linii tramwajowych oraz dróg i najmniej korzystnych warunków propagacji dźwięku.

W zakresie hałasu emitowanego na etapie budowy należy wskazać, że będzie mieć on charakter lokalny i ustąpi po zakończeniu robót. Uciążliwość akustyczna zależna jest od odległości od placu budowy oraz od czasu pracy poszczególnych urządzeń. Dopuszczalne poziomy hałasu emitowanego przez urządzenia wykorzystywane do prowadzenia robót budowlanych dla zabudowy mieszkaniowej wynoszą zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia hałasowego: 55 dB w porze dnia i 45 dB w porze nocy. Z przeprowadzonych analiz emisji hałasu (na przyjętym odcinku ul. Ratajczaka, na którym zabudowa jest najbardziej zbliżona do osi drogi: pomiędzy ul. Św. Marcin i ul. 27 Grudnia) wynika, że w fazie realizacji inwestycji nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Największa emisja hałasu zgodnie z obliczeniami wyniesie bowiem 53,9 dB w porze dziennej (str. 20 uzupełnienia raportu ooś z sierpnia 2021 r.). W porze nocnej roboty budowlane nie będą prowadzone. Zakaz prowadzenia robót z wykorzystaniem sprzętu ciężkiego między 22.00 a 6.00 wynika wprost z warunku zawartego w pkt I.2.14 decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. (zreformowany pkt 3 niniejszej decyzji).

Z przeprowadzonych analiz emisji hałasu na etapie funkcjonowania należy wskazać, że także nie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, które dla terenów w strefie śródmiejskiej miast powyżej 100 tys. mieszkańców dla zabudowy mieszkaniowej wynoszą zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia hałasowego: 68 dB w porze dnia i 60 dB w porze nocy. Największa emisja hałasu zgodnie z obliczeniami wyniesie:

- a) w wariantcie inwestycyjnym (wariant I)
 - rok 2025: 64,1 dB w porze dziennej oraz 58,4 dB w porze nocnej (str. 120 raportu ooś),
 - rok 2035: 63,3 dB w porze dziennej oraz 57,7 dB w porze nocnej (str. 122 raportu ooś),

b) w racjonalnym wariantcie alternatywnym (wariant II):

- rok 2025: 64,9 dB w porze dziennej oraz 59,1 dB w porze nocnej (str. 124 raportu ooś),
- rok 2035: 63,8 dB w porze dziennej oraz 58,1 dB w porze nocnej (str. 126 raportu ooś).

Nie ma przy tym podstaw do uznania słuszności zarzutu strony dotyczącego narażenia mieszkańców ul. Ratajczaka i jej przyległych ulic na *dodatkowy hałas*. Przeprowadzone analizy dotyczące emisji hałasu do środowiska w związku z realizacją i funkcjonowaniem przedmiotowej inwestycji prezentują bowiem oddziaływanie akustyczne dróg i linii tramwajowej w zakresie inwestycji wraz z oddziaływaniem pozostałych dróg istniejącego układu komunikacyjnego (przedłużenie modernizowanych dróg oraz linii tramwajowych), *są więc w istocie analizami skumulowanego oddziaływania, którego ocenę zaprezentowano poprzez analizę sumarycznych i składowych poziomów dźwięku w poszczególnych punktach referencyjnych* (str. 127 raportu ooś).

Ad. 22

Niezrozumiała, w ocenie GDOŚ, jest argumentacja stron, iż realizacja przedmiotowej inwestycji skutkować będzie naruszeniem i ograniczeniem praw osobistych mieszkańców, bowiem zmuszanie osób do korzystania z transportu publicznego stwarza liczne niedogodności w korzystaniu z własnych samochodów.

Celem planowanego przedsięwzięcia jest poprawa jakości i funkcjonowania infrastruktury komunikacyjnej Poznania oraz aglomeracji poznańskiej poprzez usprawnienie przejazdu komunikacją publiczną, wzrost dostępności komunikacji publicznej dla osób niepełnosprawnych oraz poprawa jakości przestrzeni publicznej (str. 5 raportu ooś oraz <https://mapadotacji.gov.pl/>). W opinii organu odwoławczego zamierzenie nie ma za zadanie zmuszania osób do korzystania z komunikacji publicznej, lecz właśnie umożliwienie mobilności osobom, które nie posiadają prywatnych pojazdów.

Pomijając fakt, że organ nie ocenia zasadności realizacji przedsięwzięcia, jedynie marginalnie należy podkreślić, że wskazania stron, iż w ramach przedsięwzięcia nastąpi *likwidowanie pasów przejazdu dla samochodów*, czy też *utrudnienia w dojeździe do posesji*, nie mogą skutkować uchycieniem decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.

Na podstawie załącznika graficznego nr 3 *Plan zagospodarowania terenu* do raportu ooś organ II instancji ustalił, iż rezygnacja z *pasów przejazdu dla samochodów*, nastąpi tylko i wyłącznie na ul. Ratajczaka na odcinku pomiędzy ul. Taczaka, a ul. 27 Grudnia, czyli na długości ok. 160 m (ustalone na podstawie danych zawartych na stronie internetowej <https://mapy.geoportal.gov.pl/>). Nadto z przywołanego załącznika graficznego wynika, że na ww. odcinku ul. Ratajczaka zaprojektowano dwa miejsca parkingowe dla osób niepełnosprawnych. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż przewidywane zagospodarowanie terenu przedsięwzięcia wpłynie negatywnie na mobilność mieszkańców na ul. Ratajczaka. Na pozostałych fragmentach przedmiotowej inwestycji możliwy będzie ruch kołowy, w tym możliwość parkowania samochodów.

GDOŚ ocenił również prawidłowość ustosunkowania się przez RDOŚ w Poznaniu do uwag i wniosków złożonych w ramach udziału społeczeństwa podczas postępowania pierwszoinstancyjnego.

Odnosząc się do analizy płynności ruchu, należy wskazać, że analizy te wykonano na etapie sporządzania prognozy, która została przedstawiona w raporcie ooś. Uzyskane dane przedstawiają prognozy natężenia ruchu po realizacji przedsięwzięcia na kolejne lata, tj. w 2025 i 2035 r. Stanowią zatem informacje o przewidywalnej płynności ruchu.

Zajmując stanowisko w kontekście oddziaływania pól elektromagnetycznych związanych z prądem elektrycznym z trakcji tramwajowej, GDOŚ wyjaśnia, że takie oddziaływanie nie wystąpi w związku z eksploatacją przedmiotowego torowiska tramwajowego. Do zasilania pojazdu instalacji wykorzystywany jest prąd stały, a wokół przewodu powstaje jedynie stałe pole magnetyczne. Nie powoduje ono powstawania fal elektromagnetycznych, co wynika z praw Maxwella. Prawa Maxwella mówią co jest źródłem pola elektrycznego i magnetycznego. Wskazana przez strony fala elektromagnetyczna rozchodzi się w przestrzeni, ponieważ zmienne w czasie pole magnetyczne powoduje powstanie zmiennego w czasie pola elektrycznego. Zmienne pole elektryczne prowadzi do powstania zmiennego pola magnetycznego i proces się powtarza. By taka fala mogła powstać potrzeba zmiennego w czasie pola magnetycznego (lub elektrycznego). Z praw Maxwella wynika, że źródłem pola magnetycznego są poruszające się ładunki elektryczne, czyli prąd elektryczny. Dla prądu o stałym natężeniu, powstaje jedynie stałe, statyczne, pole magnetyczne. Pole takie nie jest źródłem pola elektrycznego, co wynika ponownie z praw Maxwella. W efekcie nie powstaje pole elektromagnetyczne, bowiem do jego powstania potrzebny jest zmienny prąd elektryczny.

W aspekcie konieczności uzupełnienia dokumentacji środowiskowej o analizę wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof budowlanych *wynikających z zdarzeń z udziałem tramwajów*, należy wskazać, że kwestia ta jest bezpodstawna. Z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. g ustawy ooś wynika, że w raporcie ooś należy ocenić ryzyko wystąpienia poważnych awarii lub katastrof naturalnych i budowlanych, przy uwzględnieniu używanych substancji i stosowanych technologii, w tym ryzyko związane ze zmianą klimatu.

Nie można także za słuszny uznać zarzut stron, zgodnie z którym realizacja inwestycji, w tym wykonanie głębokich wykopów, ich odwadnianie i zagęszczanie gruntów grozi katastrofą budowlaną. Zgodnie z art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, ze zm.), dalej Prawo budowlane, katastrofą budowlaną jest niezamierzone, gwałtowne zniszczenie obiektu budowlanego lub jego części, a także konstrukcyjnych elementów rusztowań, elementów urządzeń formujących, ścianek szczelnych i obudowy wykopów. Na etapie realizacji inwestycji wpływ na środowisko gruntowo-wodne może mieć zdjęcie wierzchniej warstwy gruntów w ciągu ul. Ratajczaka oraz wykonanie wykopów pod infrastrukturę podziemną. Wykopy będą odpowiednio zabezpieczone przed napływem wód poprzez wykonanie ścianek szczelnych i szalunków. Na odcinkach, na których pojawi się woda gruntowa, w celu obniżenia jej poziomu w wykopach planuje się wykonać odwodnienie za pomocą drenazu dwustronnego do studni rewizyjnoosadnikowej lub poprzez igłofiltry i odpompowywanie wód do kanalizacji. Na etapie eksploatacji inwestycji potencjalne zagrożenia dla wód podziemnych i pośrednio powierzchniowych (poprzez zanieczyszczenie wód podziemnych) nie wystąpi, ponieważ wody z odwodnienia będą odprowadzane za pomocą spustów ulicznych do istniejącej

sieci kanalizacji ogólnospławnej. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż planowana inwestycja przyczyni się do powstania katastrofy budowlanej, o której mowa w Prawie budowlanym.

Zatem dalszej analizie należy poddać zagadnienie wystąpienia poważnej awarii w związku z budową i funkcjonowaniem przedmiotowego przedsięwzięcia. Kwestie te, wbrew twierdzeniom stron, zostały z kolei omówione w dokumentacji środowiskowej (str. 133-134 raportu ooś). W myśl art. 3 pkt 24 ustawy POŚ przez poważną awarię rozumie się *zdarzenie, w szczególności emisję, pożar lub eksplozję, powstałe w trakcie procesu przemysłowego, magazynowania lub transportu, w których występuje jedna lub więcej niebezpiecznych substancji, prowadzące do natychmiastowego powstania zagrożenia życia lub zdrowia ludzi lub środowiska lub powstania takiego zagrożenia z opóźnieniem*. Tramwaj nie jest środkiem transportu przewożącym jakąkolwiek substancję niebezpieczną. Zasilany jest za pomocą prądu elektrycznego, a co za tym idzie nie może nastąpić m.in. wyciek paliwa. Zgodnie z przedstawionymi w dokumentacji środowiskowej informacjami *realizacja inwestycji przyczyni się do spadku prawdopodobieństwa wystąpienia poważnej awarii w porównaniu do stanu istniejącego. Dzięki temu zmniejszy się zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi. Zastosowane zabezpieczenia w postaci systemu odprowadzania wód opadowych praktycznie eliminują ryzyko zagrożenia dla wód podziemnych i powierzchniowych*. GDOŚ w pełni popiera powyższe stanowisko autorów raportu ooś.

Za bezzasadny należy uznać także postulat o konieczności uzupełnienia raportu ooś o ilości powstałych w trakcie realizacji inwestycji odpadów i emisji oraz zapotrzebowania na energię elektryczną i jej zużycie. Wszystkie ww. elementy zostały szczegółowo omówione w dokumentacji środowiskowej. Stosowne informacje:

- na temat ilości powstałych odpadów w fazie budowy przedsięwzięcia przedstawiono na str. 53 raportu ooś,
- na temat emisji w fazie budowy przedsięwzięcia przedstawiono na str. 12 (emisje gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego) oraz 20 (emisja hałasu do środowiska) uzupełnienia raportu ooś z sierpnia 2021 r.,
- na temat zapotrzebowania na energię w fazie eksploatacji przedstawiono na str. 3 uzupełnienia z czerwca 2019 r.

Ponadto należy wskazać, iż ustawa ooś nie przewiduje przeprowadzenia ankiety wśród osób mieszkających w obszarze oddziaływania inwestycji w kontekście analizy możliwych konfliktów społecznych. Zatem wniosek ten nie zasługuje także na uwzględnienie.

Odnosząc się zaś do powiązania przedmiotowej inwestycji z innymi przedsięwzięciami realizowanymi lub zrealizowanymi w sąsiedztwie, w tym w szczególności *budowy centrum biurowego na terenie dawnego dworca PKS w Poznaniu, budowy wieżowców „Silver Tower” (pomiędzy budynkiem hotelu Novotel a wieżowcem Andersja), funkcjonującym kompleksem biurowym Andersja, Hotelem Novotel oraz Centrum Handlu i Sztuki Stary Browar*, GDOŚ przedstawia swoje stanowisko.

Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 3b ustawy ooś, w raporcie ooś należy przedstawić informacje na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania

mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Z analizy mapy przedłożonej przez inwestora przy piśmie z dnia 6 kwietnia 2021 r. obrazującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz przewidywany obszar oddziaływania inwestycji wynika, że funkcjonowanie przedmiotowej inwestycji może prowadzić do kumulacji oddziaływań z *centrum biurowym zlokalizowanym na terenie dawnego dworca PKS w Poznaniu, wieżowców „Silver Tower”, Hotelem Novotel oraz Centrum Handlu i Sztuki Stary Browar*. Z kolei na podstawie raportu ooś (str. 92) GDOŚ ustalił, że analizie oddziaływania skumulowanego w zakresie emisji gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego na etapie eksploatacji przedsięwzięcia poddano cały układ drogowy utworzony przez ulice Ratajczaka, Niezłomnych, Kościuszki, Królowej Jadwigi, Wierzbicice, St. Matyi, w następującym zakresie:

- emitor liniowy o długości 60 m reprezentujący ruch na ul. Ratajczaka od ul. Powstańców Wielkopolskich do ul. Kościuszki,
- emitor liniowy o długości 85 m reprezentujący ruch na odcinku od ul. Kościuszki do al. Niepodległości,
- emitor liniowy o długości 67 m reprezentujący ruch na odcinku od al. Niepodległości do ul. Matyi / ul. Królowej Jadwigi,
- emitor liniowy o długości 100 m reprezentujący ruch na ul. Królowej Jadwigi od ul. Niezłomnych do ul. Półwiejskiej,
- emitor liniowy o długości 110 m reprezentujący ruch na ul. Wierzbicice od ul. Królowej Jadwigi do ul. ks. J. Wujka,
- emitor liniowy o długości 100 m reprezentujący ruch na ul. St. Matyi od ul. Niezłomnych do ul. Towarowej,
- emitor liniowy o długości 100 m reprezentujący ruch na al. Niepodległości od ul. Niezłomnych do ul. Królowej Jadwigi,
- emitor liniowy o długości 60 m reprezentujący ruch na al. Niepodległości od ul. Niezłomnych do ul. Powstańców Wielkopolskich,
- emitor liniowy o długości 80 m reprezentujący ruch na ul. Kościuszki od ul. Ratajczaka do ul. Półwiejskiej,
- emitor liniowy o długości 60 m reprezentujący ruch na ul. Kościuszki od ul. Ratajczaka do ul. Powstańców Wielkopolskich.

Z analizy Ryc. 3. *Schemat analizowanego skrzyżowania – skrzyżowanie nr 1* wynika, że przyjęty układ swym oddziaływaniem obejmuje oddziaływania w zakresie propagacji zanieczyszczeń do powietrza atmosferycznego z *centrum biurowym zlokalizowanym na terenie dawnego dworca PKS w Poznaniu, wieżowców „Silver Tower”, Hotelem Novotel oraz Centrum Handlu i Sztuki Stary Browar*.

W kontekście emisji hałasu w ujęciu skumulowanym GDOŚ wskazuje, iż analizy oddziaływania akustycznego dróg i linii tramwajowej uwzględniają oddziaływania pochodzące z istniejących dróg układu komunikacyjnego (przedłużenie modernizowanych dróg oraz linii tramwajowych) (str. 127 raportu ooś). Tym samym emisje hałasu pochodzące z funkcjonowania wskazanych przez

społeczeństwo obiektów zostały uwzględnione w przeprowadzonych analizach. Należy zwrócić bowiem uwagę, że nie same obiekty będą powodować kumulację oddziaływań, zaś pojazdy wjeżdżające/wyjeżdżające z nich, a zatem muszą dotyczyć istniejącej sieci drogowej obsługującej te obiekty.

Odnosząc się do oddziaływania skumulowanego na etapie realizacji inwestycji, GDOŚ wskazuje, że oddziaływania takie mogą wystąpić. Z uwagi jednak na przemijający i stosunkowo krótkotrwały charakter fazy budowy nie przewiduje się, aby oddziaływania te negatywnie wpłynęły na środowisko. W tym zakresie należy wskazać, że w decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. nałożono na inwestora szereg działań minimalizujących wpływ etapu budowy na otoczenie, tj. w pkt I.2.3, I.2.11, I.2.12, I.2.13, I.2.14 (zreformowany w pkt 3 niniejszej decyzji).

Co więcej, koszty realizacji inwestycji nie są elementem, które poddawane są analizie w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Kwestia ta tym samym nie może być podstawą do uchylenia decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r.

GDOŚ po analizie uzasadnienia decyzji organu I instancji stwierdza, że RDOŚ w Poznaniu w sposób prawidłowy ustosunkował się do treści ww. wniosków w zaskarżonej decyzji (20-24).

Organ odwoławczy, badając poprawność postępowania pierwszoinstancyjnego, ocenił również prawidłowość ustosunkowania się przez RDOŚ w Poznaniu do uwag i wniosków złożonych przez strony postępowania.

Odnosząc się do wniosku stron o wydanie decyzji odmawiającej zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, GDOŚ wskazuje, iż nie zasługuje on na uwzględnienie. Jak już wyjaśniono we wcześniejszej części niniejszej decyzji, odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań w kształcie określonym we wniosku może nastąpić jedynie w ściśle określonych przypadkach wskazanych w ustawie ooś. W przedmiotowej sprawie nie zaistniała okoliczność wykluczająca możliwość wydania pozytywnej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, określona w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy ooś.

Nie można także zgodzić się z poglądem, że przedmiotowa inwestycja nie będzie zgodna z zasadą zrównoważonego rozwoju. Zgodnie z legalną definicją zrównoważonego rozwoju zawartą art. 3 pkt 50 ustawy POŚ, przez zrównoważony rozwój należy rozumieć *taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń*. Z powyższej definicji wynika, że w ramach zasady zrównoważonego rozwoju mieści się nie tylko ochrona przyrody, ale i troska o rozwój społeczny i cywilizacyjny, związany z koniecznością budowania stosownej infrastruktury (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 października 2011 r., sygn. akt: II OSK 1820/11). Z budową stosownej infrastruktury mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Przedmiotowe przedsięwzięcie polega bowiem na budowie trasy tramwajowej na ul. Ratajczaka w Poznaniu. Z kolei celem planowanej inwestycji jest poprawa funkcjonowania infrastruktury komunikacyjnej miasta oraz aglomeracji poznańskiej poprzez usprawnienie przejazdu komunikacją

publiczną, wzrost dostępności komunikacji publicznej dla osób niepełnosprawnych oraz poprawa jakości przestrzeni publicznej.

Odnosząc się zaś do wniosku o wydłużenie terminu z 7 do 30 dni na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, GDOŚ wskazuje, że był on bezpodstawny. Zgodnie bowiem z art. 10 § 1 Kpa *organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań*. W przywołanym przepisie nie ma jednak wskazanego ustawowego terminu na realizację przez strony swoich gwarancji procesowych. Wypełniając obowiązki określone art. 10 Kpa, RDOŚ w Poznaniu zawiadomieniem z dnia 29 października 2020 r., znak: WOO-II.420.219.2018.ZP.35, poinformował strony o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W tym zakresie należy wskazać, że wyznaczony w ww. zawiadomieniu 7- dniowy termin miał jedynie charakter instrukcyjny, czy wręcz motywujący strony do zapoznania się z aktami sprawy. O tym, że strony mogły zapoznać się po upływie terminu wskazanego przez RDOŚ w Poznaniu z dokumentacją przedmiotowego postępowania świadczy stosowna notatka służbowa z dnia 17 listopada 2020 r. Tym samym nie można uznać, iż zawiadomienie organu I instancji nie spełniało wymogów określonych w art. 7, art. 8, art. 9 oraz art. 10 Kpa.

Ustosunkowując się z kolei do kwestii niedołączenia do pisma inwestora z dnia 5 czerwca 2020 r. pełnomocnictwa do reprezentowania Grzegorza Kamińskiego przez Katarzynę Parysek – Kasprzyk, wskazać trzeba, iż powyższy brak formalny został usunięty w ramach prowadzonego przez GDOŚ postępowania odwoławczego. W tym zakresie pełnomocnik inwestora w piśmie z dnia 9 sierpnia 2021 r. oświadczył, że *mocą udzielonego mi pełnomocnictwa nr 1191 z dnia 26 listopada 2019 r. znajdującego się w aktach sprawy upoważniającego do występowania w imieniu Prezydenta Miasta Poznania jako zarządcy dróg publicznych w zakresie dotyczącym przygotowania i realizacji powierzonych zadań inwestycyjnych **potwierdzam wszystkie czynności dokonane przez moją zastępcę Katarzynę Parysek-Kasprzyk w przedmiotowym postępowaniu***.

W oparciu o orzecznictwo sądów administracyjnych należy wskazać, że *uregulowania prawne w zakresie pełnomocnictwa zawarte w k.p.a. nie są kompletne, przy wyjaśnianiu sytuacji odnoszącej się do tej instytucji należy posłtkowo stosować zasady wyrażone w Kodeksie cywilnym* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 listopada 2010 r., sygn. akt: II OSK 1753/09). Udzielenie pełnomocnictwa jest czynnością o charakterze cywilnoprawnym, a zatem odpowiednie zastosowanie znajduje art. 103 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.). Zgodnie z tym przepisem istnieje możliwość potwierdzenia przez stronę czynności dokonanych przez rzekomego pełnomocnika (*falsus procurator*), tj. podmiotu, który działa za stronę nie posiadającą pełnomocnictwa. Potwierdzenie takich czynności nadaje im przy tym walor ważności.

Co więcej nie można zgodzić się ze stanowiskiem stron postępowania, zgodnie z którym w raporcie ooś należy przedstawić wyniki z uzgodnień i ustaleń z konserwatorem zabytków. W myśl art. 77 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 ustawy ooś organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zobowiązany jest do zasięgnięcia opinii organu, o którym mowa w art. 78 ustawy

oos, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 10 ustawy oos oraz uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organy te wyraziły wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko. Przenosząc powyższe na płaszczyznę niniejszej sprawy, RDOŚ w Poznaniu przed wydaniem decyzji zobowiązany był do zasięgnięcia opinii Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Poznaniu. Organ I instancji nie musiał uzgadniać warunków realizacji inwestycji z Dyrektorem Zarządu Zlewni w Poznaniu, bowiem w opinii z dnia 18 września 2018 r., znak: PO.ZZO.4.435.501.1.2018.JNG, organ ten nie stwierdził potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. Z akt przedmiotowej sprawy wynika, że organ I instancji wypełnił przesłanki, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy oos. Z ustawy tej nie wynika, jakoby w przedmiotowej sprawie RDOŚ w Poznaniu miał obowiązek uzyskania uzgodnień i ustaleń z konserwatorem zabytków. Co więcej z art. 66 ustawy oos także nie wynika, aby raport oos musiał zawierać wskazane uzgodnienie.

Odnosząc się z kolei do zagadnień podniesionych przed [REDAKCYJA] i [REDAKCYJA] na etapie postępowania odwoławczego, GDOŚ przedstawia swoje stanowisko.

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem stron, zgodnie z którym w związku z przedłożeniem na postępowaniu drugoinstancyjnym nowych dokumentów, winna zostać przeprowadzona procedura zapewniająca udział społeczeństwa w przedmiotowym postępowaniu. Zgodnie bowiem z art. 136 Kpa organ odwoławczy ma prawo przeprowadzić postępowanie wyjaśniające. W opinii GDOŚ przedłożone przez inwestora wyjaśnienia i uzupełnienia raportu oos jedynie doprecyzowało informacje zawarte w dokumentacji środowiskowej, nie stanowiło zaś zupełnie nowego materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom stron materiał ten nie był na tyle obszerny i nowy aby ponawiać udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji, o którym mowa w art. 33 ustawy oos. Nie ma także jakichkolwiek podstaw do powołania niezależnego biegłego, a tym samym organ odwoławczy podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone we wcześniejszej części niniejszej decyzji.

Wbrew twierdzeniom [REDAKCYJA] i [REDAKCYJA] długość inwestycji była już wcześniej przedstawiona, lecz GDOŚ miał jedynie wątpliwości co do zastosowanej redakcji przedstawionych danych, w związku z tym wezwał inwestora do doprecyzowania informacji w tym zakresie. Co więcej już wcześniej, m.in. w raporcie oos oraz w decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. (str. 9), wskazano, iż przedmiotowe przedsięwzięcie polega także na rozbudowie dróg publicznych.

Odnosząc się zaś do kwestii terminu realizacji przedsięwzięcia, to wskazany okres 22 miesięcy uwzględnia, w ocenie GDOŚ, każdy ze wskazanych przez strony etapów przygotowawczych. Nadmienić przy tym marginalnie trzeba, iż ustawa oos nie nakłada obowiązku wyszczególnienia poszczególnych podokresów, a jedynie przewidywalny czas trwania budowy inwestycji.

Co więcej nie ma także obowiązku, aby drzewa przeznaczone do przesadzenia, miały być faktycznie zlokalizowane w innym obszarze inwestycji. To inwestor decyduje gdzie przesadzenia te

przeprowadzi, bowiem na etapie uzyskiwania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie jest wiadome do jakich terenów będzie posiadał tytuł prawny.

Nadto, wbrew twierdzeniom stron informację o tym, że w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia planuje się przebudowę sieci ciepłowniczej przedstawiono już w raporcie o.o.s., a GDOŚ jedynie doprecyzował informację w tym zakresie.

GDOŚ po analizie uzasadnienia decyzji organu I instancji stwierdza, że RDOŚ w Poznaniu w sposób prawidłowy ustosunkował się do treści ww. wniosków w zaskarżonej decyzji (27-30).

Biorąc całość poczynionych w niniejszej decyzji wywodów należy wskazać, że okoliczność, iż budowa przedmiotowego przedsięwzięcia jest sprzeczna z interesem stron postępowania, w opinii organu odwoławczego nie stanowi wystarczającej podstawy do uchylenia decyzji z dnia 23 grudnia 2020 r. o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji planowanej inwestycji. Organ administracji publicznej, prowadzący postępowanie zmierzające do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, musi uwzględnić przede wszystkim interes całego społeczeństwa pod kątem maksymalnego ograniczenia negatywnych skutków realizacji przedsięwzięcia na środowisko.

Podsumowując, organ odwoławczy, na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Mając na uwadze argumenty przedstawione w powyższym uzasadnieniu, a także po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji, orzeczono jak w sentencji. GDOŚ uchylił pkt I.2.3, I.2.14, I.2.21, I.2.22, I.2.23 oraz pkt II decyzji z dnia 23 grudnia 2020 i orzekł co do istoty sprawy. Organ odwoławczy uchylił także pkt I.2.8 i I.3.3 decyzji organu I instancji i umorzył postępowanie w tym zakresie. W pozostałej części, po stwierdzeniu braku uchybień i naruszeń prawa, organ odwoławczy utrzymał ww. decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w mocy.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

- Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zgodnie z art. 52 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (art. 54 § 1 Ppsa), w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji zgodnie z art. 53 § 1 Ppsa;
- Wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 Ppsa, obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 Ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- Stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcy Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska
Marek Kasiński

Otrzymują:

1. Prezydent Miasta Poznania działający przez pełnomocnika Grzegorza Kamińskiego, Urząd Miasta Poznania, Biuro Koordynacji Projektów i Rewitalizacji Miasta, plac Kolegiacki 17, 61-841 Poznań;

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8. Pozostałe strony zgodnie z art. 49 Kpa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 79, 60-529 Poznań.